

זעקת הרשב"י

אין לעיין בשעת התפילה
וקריאת התורה

גליון ל"ה | יו"ל ע"י אגודת מלחמת אש דת | פרשת בחוקתי תשפ"ד | הגליון טעון גניזה
קול מלחמת אש דת 077-2222-444 | להערות והארות: m0772222444@gmail.com | 077-444-8842 :0פ9

למרות מסע הרדיפה האכזרי וחסר התקדים:

**רבבות נאמני רשב"י עלו להר
הקודש מירון ביוםא דהילולא,
תחת אימי האינקוויזיציה**

< לזראון עולם: >

**השר ה"חרדי" וחבר מרעיו בשיתוף פעולה נבזי בהשבתת ההילולא
והאלימות הרצחנית של המשטרה בהר מירון וגלילותיה**

רבבות נאמני רשב"י עלו להר הקודש מירון ביוםא דהילולא, תחת אימי האינקוויזיציה

ערב שבת במירון: מראות אימים של בריחה ומחבוא מפני האינקוויזיציה ה"ישראלית" * הפריץ וחבר מרעיו התהלכו כאדונים ואיימו על כל מי שהראה את פניו * הרימו יד בתורת משה: בחורים בלבוש חרדי מכרו נשמתם לשטן, ועסקו בבילוש מטעם המשטרה * שבת קודש במירון: התרוממות והתעלות בצילא דרשב"י ב'שבת אויפרוך' * מוצאי שבת, ליל ל"ג בעומר: מלחמה עקובה מדם בהיכל הציון הקדוש, מול חיות הטרף משביתי שמחת רשב"י * רשעות ואכזריות בלתי נתפסת בכבישים ובדרכים * מסע הרצח המשטרתי בגיבוי השר והפרויקטור, יריות ורימונים, אלות ואגרופנים, גז מדמיע ומכות רצח * כדאי הוא רשב"י: לאורך יום ההילולא זכו נאמני רשב"י לשפוך צקון לחשם על ציונו, ולשמוח בשמחתו * מאור גליל העליון: למרות טבעת החנק, רבבות נאמני רשב"י הגיעו למירון והגליל עם משפחותיהם וילדי החלאקה, וחגגו סמוך ונראה לרשב"י | מאורעות ל"ג בעומר תשפ"ד שלב אחר שלב

והצימרים, וחלק יוצאים לשדות בסביבה להסתתר מתחת השיחים והעצים, כדי שלא להיקלע לידיהם האכזריות של בריוני המשטרה.

גם במתחם הציון עצמו משתוללים הבריונים, כל החדרים הקדושים שמעל הציון נפרצים בזה אחר זה, ומתוכם נשלפים יהודים מפוחדים, זקנים ונשואי פנים, עובדי ה' בסילודין, המועלים על אוטובוסים יחד עם שאר ה"נתפסים" על ההר, ומגורשים כמצורעים, מן המקום הקדוש והנורא אשר אליו כלתה נפשם ורוחם.

לפנות בוקר של יום השישי:

במהלך הלילה נרגעה קצת הרדיפה

ליל שישי פרשת בהר:

בזמן זה שוהים במירון אלפים רבים של אורחים, שהוזילו דמים רבים מכיסם ושכרו חדרים, צימרים, מחסנים ואוהלים, חלקם הגדול שוהה במקום בתנאים לא תנאים אך אינם שמים ליבם למצב הגשמי, העיקר שיזכו להיות בקרבתו של רשב"י ביום ההילולא. והנה מתחילה הסערה, גדודי משטרה טמאים פושטים על הר הקודש ומתחילים בסלקציה, בודקים למי יש אישור ולמי לא, כאשר גזירת גירוש באלימות מרחפת על כל אחד שלא זכה להימנות על מקורבי הפריץ.

מפה לאוזן עוברת הידיעה, ואלפי העולים ממהרים להסתתר בחורים ובסדקים, מחשיכים את הדירות

לרגע שבו יוכלו להתעלל ולהתאכזר על היצורים החרדיים.

הימים שקדמו לל"ג בעומר:

כמה ימים לפני שבת כבר נחת השר האחראי, יחד עם כל משפחתו המורחבת, וחבר יועציו ומקורביו, במושב מירון, הם שכרו במקום צימרים יוקרתיים (כזכור, תקציב של מליונים...), מסתבר שמרוב דאגה לשלום הציבור, באו הם ונשותיהם ומקורביהם "לראות מקרוב" שאף אחד חלילה אינו נכנס למקום הסכנה הנורא - מירון. הפריץ ומשפחתו ישבו לשנות ולהתהלל ומירון כולה נבוכה...

התוצאות הורגשו די מהר.

שעמד מאחורי המשטרה, והסית אותם בתוקף להתעקש ולא לוותר בשום אופן על יישום ה"מתווה" עד הסוף, גם אם ייקוב המתווה את הר מירון... אותו שר בזוי שמכר את נשמתו לשלטון, וכל מאווייו היה לנצל את אישורי המקורבים שקיבל, כדי לגרוף רווח פוליטי, דאג שאם יבואו גם "פשוטי העם" למירון, ירד כל הערך של אישורי המיוחסים שניתנו לו.

המשטרה שהבינה כי הפעם יש לה גיבוי מצד גורמים 'חרדים', החליטה לנצל את ההזדמנות ולפרוק את כל היצורים האפלים שמפעפעים בשוטריה הבריונים, ותוך כדי לסגור חשבון עם הציבור החרדי שנוא נפשם. לשטח הבואו השוטרים האלימים ביותר ממחוז הצפון, חיות טרף שלא יכלו לחכות

למירון, וגם קיבל עבור כך תקציבים של מליונים! התואנה הרשמית של השלטון היתה כמובן הדאגה לבטחונם של החרדים, שכן בני היהדות החרדית הפאנאטים אינם יודעים לדאוג לשלומם בעצמם, והם צריכים בייביסיטר ואפוטרופוס ממשלתי שישמור עליהם... מובן שהיהדות הנאמנה התנערה מהאפוטרופוסות הבלתי קרואה, וקיוותה בכל ליבה להתגבר על כל המכשולות ולהגיע למירון. למרות אותם שתלטנים מרושעים. היתה תקוה כי התעמולה נועדה להקטין את ציבור העולים, אך מי שבכל זאת יתאמץ ויגיע, והללו יבינו שאינו מעוניין ב"דאגתם" לשלומם, יעזבו אותו לנפשו, כפי שכבר הוכיח הנסיון בשנים הקודמות.

אך כפי שהתברר, הפעם היה מי

ל"ג בעומר תשפ"ד ייזכר בהיסטוריה היהודית. לאחר מספר שנים של גזירות ומניעות שונות על קיום הילולת רשב"י, הגיעה שנה זו שבה מצד אחד נחשפה לעין כל מסירות נפשם של רבבות נאמני רשב"י, שיצאו לדרך לא זרועה גם אם לא ידעו מה יהיה סופה, ומצד שני נחשף קלונם הנורא ופרצופם האמיתי של משביתי ההילולא, שהלכו יד ביד עם מרצחי המשטרה, והתאכזרו בצורה שלא תתואר על עם ה'.

כפי שזכור לכל, גור שלטון הרשע על סגירת מירון לקראת ל"ג בעומר, מלבד כמה עשרות אישורים שניתנו לשר לענייני ירושלים ומסורת, ה"ה מיועדנו פריץ מירון של שנת תשפ"ד, שבתמורה קיבל על עצמו את האחריות הרשמית למנוע מבני היהדות החרדית להגיע

השבת, אחרים החלו לעלות לציון הרשב"י ברגשי קודש, כדי לחזור ולהתרפק על אותם ארבע אמות שמהם נותקו במכות ובאלימות.

בדקות האחרונות שלפני כניסת השבת, בינתיים אזרו כמה מגיבורי החיל מתנם, והלכו בנתיבותיו של רשב"י ו"עשו שבעים תיקונים".

תפילת קבלת שבת נערכה בהתרוממות הרוח, מנינים רבים התקיימו בכל רחבי מירון, כשהמרכזי שבהם במערת הציון הקדוש, שהיה מלא עד אפס מקום. ההתעוררות והשמחה במקום הרקיעו שחקים, אחרי מסע התלאות שעברו רובם ככולם של המתפללים במקום.

לאחר תפילת ליל שבת נשמעה הכרזה מטעם העסקנים, שלמחרת נקרא כל הציבור להתייצב בציון הקדוש אחצה"צ, שמה יקדימו בריוני המשטרה

גם בימים אלה, אך זה לא מנע מאותם רשעים לפרוק גם שם את זעמם. הם עברו מבית לבית באותם מושבים והשליטו אימה ופחד, כל מי שנתקל בהם נדרש להציג תעודת זהות ועבר מסכת חקירות והתעללויות.

ערב שבת קודש לקראת ערב:

כל זאת באתנו ולא שכחנו! לקראת שקיעת החמה, החלה כוחות הרשע לעזוב את מירון, נראה היה שריחה של השבת קודש מבריא אותם מהר הקודש, הם עזבו מאחוריהם את מערך הגדרות והחומות שהקימו סביב ציון הרשב"י ונטשו את המושב.

לאט לאט החלו לצוץ מכאן ומשם, יהודים יקרים שהסתתרו שעות ארוכות במחבואיהם, רבים נחפזו אז לחטוף טבילת מקוה ולהטהר בטרם כניסת

התפרצו לשם מלאכי החבלה ועצרו כל מי ששהה שם. כך סייעו הללו לטהר את המושב מאותם "חצופים" שמעלים על דעתם להיות אצל רשב"י ביום שמחתו.

מראות זוועה נראו באותן שעות במירון. אנשים נשים וטף נשלפו ממיטותיהם בחדרי האירוח של מירון, ממחבואיהם מאחורי הארונות, וגורשו באוטובוסים לצמתים שוממים בצפון, חלק מהמשפחות נשארו במירון בלי האבא שהלך למקוה ולא חזר, או בלי האמא שנחטפה על ידי מחבלי המשטרה, והיו גם ילדים שנחטפו לבדם וגורשו בלי הוריהם. חלק מהחטופים גם גורשו עד לחדרה, בלי שום צרכי שבת, כעוונם הגדול שלא זכו לקבל אישור שהיה מטעם 'פריץ מירון' - השר האחראי.

במושבים הסמוכים למירון, בר יוחאי ואור הגנוז, לא היתה שום מניעה או הגבלה לפי חוקיהם להתארח שם

הפכו לחוסרים:

תמונה מזוויעה נראתה אז במירון, בחסות פריקת העול הכללית שהוביל פריץ מירון, שהתירה את כל האמצעים במטרה "הקדושה" להלחם ברשב"י ובנאמניו, נמצאו אי אלו רפי שכל ורפי יראת שמים, הנראים כחסידישע בחורים ובני ישיבות ליטאיות, שמכרו את נשמתם למשטרה (ככל הנראה תמורת שלמונים). הללו ריגלו ובלשו בשירות המשטרה במושב מירון ובסביבה, ודיווחו על כל תנועה חשודה, כשמאחוריהם מסתתרים כוחות הטרף, ועומדים הכן לעצור ולגרש באלימות כל מי שנמצא.

ברשעות נוראה ניצלו אותם בחורים את טוב ליבם של עולי מירון, ודפקו על דלתות הדירות בקריאה לעזרה, לכוס מים וכדומה, וכשהדלת רק נפתחה

אינקוויזיציה מסיירות בכבישים ובשבילים, ומשחרות לטרף, אלפי יהודים נחבאים בתוככי הדירות במחסנים ובלולים, כל מי שמעזיז להוציא את ראשו לרחוב נתפס מיד ומגורש מהמקום, ומי בכלל חושב על מקוה של ערב שבת במציאות נוראה שכזו.

הרחובות שוממים וגם הציון הקדוש, מקום אש להבת שלהבת עומד ריק ממתפללים, הלב נצבט לחשוב על כך. ערב יום שמחתו של רשב"י, שבת קול יוצאת וקוראת עולו אתו ואתכנשו להילולא, נותר הציון הקדוש בשממונו, ושועלים הילכו בו, אותם קלגסים מרושעים אשר יהמו ככלב ויסובבו עיר לחפש אחר הנאמנים לרשב"י שמסתתרים מעניהם.

תופעה נוראה - חסידישע בחורים עם בני ישיבות

המשטרתית, ולקראת עלות השחר החלו להראות כאן ושם, יהודים יוצאים ממחבואם ונחפזים לעלות לציון הרשב"י לתפילה כ'ותיקין', אך ה'מודיעים' של המשטרה לא אכזבו, ודאגו ליידע אותם שהנה התאסף ציבור 'בלתי מורשה' בציון.

המשטרה התפרצה באמצע התפילה למערת הרשב"י, ורק לאחר תחנונים בקשות והתרעות מצד תושבי המקום, הואילו הקלגסים להמתין בחוץ בחוסר סבלנות עד לסיום התפילה. או אז התפרצו לציון וכל מי שלא השכיל להתחמק ולעזוב את המקום, הועלה על אוטובוס בכוח וננטש באחד הצמתים בצפון, או בעיר כרמיאל.

יום שישי - ערב שבת קודש:

אימה ופחד שוררים במירון, חוליות

את נסיון ההשתלטות, ויוכל הציבור לקדם את פני המשחיתים ולהלחם למען קיום ההילולא וקדושת מנוחת הרשב"י.

"אם לא תפנו לי מקום אקרא למשטרה!"

אפיזודה הזויה התרחשה בליל שבת בציון הקדוש, כשבני משפחתו של הפריץ נכנסו להן מעדנות לעזרת נשים שבציון הקדוש, כמובן שכל המקומות היו תפוסים על ידי הנשים הצדקניות שעברו את הסבל הרב, רק כדי שיוכל להיות בציון הקדוש. משפחת הפריץ ההמומה מהתפוסה המלאה, דרשה מנשים צדקניות לפנות עבורן מקומות ישיבה, תוך שהן מרעימות לעברן: "אסור לכן בכלל לשהות פה, אם לא תקומו נקרא למשטרה שתוציא אתכן מפה בכוח!"

מספר נשים שרצו למנוע התפתחויות

לא רצויות, קמו ופינו את מקומן, רק אז שככה חמת המיוחסות, והמהומה נרגעה!

שבת קודש במירון:

מכניסת השבת ועד יציאתה לא פסקו שערי מירון מלקלוט עוד ועוד עולים, חלקם שהתחבאו בדירות שבמירון או בשדות הסמוכים, וחלקם מהישובים הקרובים שנהרו בהמוניהם לזכות להיות אצל רשב"י הקדוש ביום שמחתו.

תפילת שחרית גם היא התקיימה מתוך רגשי התעלות מרוממים. לאחר התפילה נעמד מרא דאתרא הרב שטרן שליט"א ומחה כדת של תורה על ההתעללות המשטרית בציון הקדוש, ועל הפגיעה בכבודו של גאב"ד קרלסבורג ומעצרו של אברך יקר על מחאתו כנגד טומאת הטכנולוגיה.

שבת אחא"צ התאסף ציבור עצום בציון הקדוש, כשמנצלים את הזמן

בתורה ובתפילה, ובהגיע עת סעודה שלישית התרוננה שירה אדירה, בניגוני התעוררות שיצאו מפי המוני נאמני רשב"י שהמיסו כל לב.

זמן רבינו תם מוצאי שבת קודש - ליל ל"ג בעומר:

גדודים גדודים של כוחות רשע של המשטרה פושטים על מירון, הם עולים ומתרכזים סביבות הציון הקדוש, ומתכוננים לפריצה אל הציון, אך מאות ואנשי יהודים מוסרי נפש התקשרו בקשר אחד עם רשב"י, וגמרו אומר שלא לאפשר חלילה להשבת את קדושת ההילולא.

שלושה פריצות אכזריות נערכו על ידי כוחות המשטרה חמושים מכף רגל ועד ראש, ועטויים בשריון קסדות ומגנים, אך נכשלו נוכח המוני המגינים שבמסירות נפש נלחמו על כבוד רשב"י הנרמס. האכזריות המשטרית גברה

מרגע לרגע, מלחמה מרה ניטשה בסביבות הציון, ובפעם הרביעית לאחר כמה שעות הצליחו כוחות הרשע, סוף סוף להשבת קול תפילה מהיכל הציון, כשעלה בידם להוציא את כל המתפללים, חלקם פצועים, מעונים ומעולפים ממכות רצחניות.

המוני העצורים שהוצאו מהציון נעצרו והועלו על אוטובוסים. אך העסקנים היקרים מיהרו לפעול עבורם, ורובם ככולם חזרו למירון(!)

ליל ל"ג בעומר:

לאחר שמעשה שטן הצליח והציון 'נכבש' על ידי המשטרה, שוב חזרה האימה לשלוט במירון, מלאכי החבלה חזרו לפטרל ברחובות המושב ובין הדירות, וזרעו פחד ופחת בכל המקומות, כל מי שנמצא נחטף במכות רצח וגורש למרחקים. שוב נאלצו אלפי עולי מירון

לחזור ולהסתתר בכוכים במערות ובשדות.

השוד והשבר, שלטו בכל פינה, ובציון עצמו, במקום צילי הריקודים בחצר המערה וקול השמחה העולה השמימה, נשמעו צהלולי ההוללות של פרוצים ופרוצות שהילכו שם. במקום קולות תפילה ושוועה הבוקעים רקיעים בהיכל הציון הקדוש, שמזוגים בנחלי דמעות זכות וטהורות כמדי שנה בשנה, נשמעו הפעם קולות שבר וזעקות כאב מהמכות הרצחניות שספגו עולי מירון הטהורים, שפצעו את מוחם ואת איבריהם, וצווחותיהם הדהדו בכל ההר.

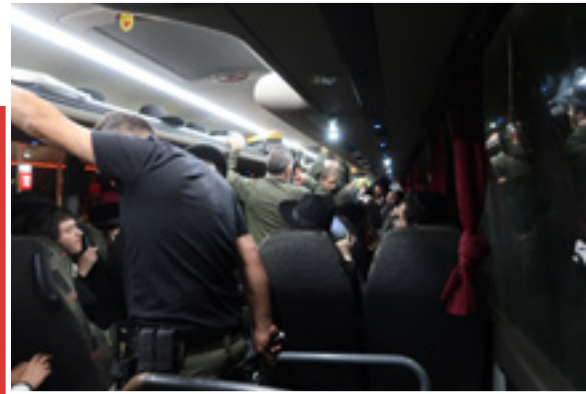
כעבור כמה שעות שוב לא יכלו המוני מוסרי הנפש לראות כבלע את הקדוש, ובכוחות מחודשים התקבצו כאיש אחד וחזרו ופרצו למערה, בסערת אש קודש, ובס"ד הצליחו וגם עשו פרי, הציון הקדוש

שוחרר וקול רינה חזר לשרור בו. המונים התרפקו על הציון, ותפילת וותיקין ברוב עם החלה במקום, כמידי שנה בשנה.

ל"ג בעומר, אחר תפילת וותיקין:

הרשעים כים נגרש, אחרי התפילה שוב הובהלה תגבורת משטרתית, ושוב גורשו המתפללים באכזריות מציון הרשב"י, כעבור כמחצית השעה התגברו מאות עולי מירון שעמדו סביבות הציון, ושוב פרצו לציון.

תמונה זו חזרה על עצמה שוב ושוב, במשך כל היום הקדוש, חמשה ששה פעמים עברה השליטה בציון הקדוש מצד הקדושה לסטרא אחרא, כאשר בינתיים מתווספים עוד ועוד נאמני רשב"י ששירכו את דרכם למירון בדרכים לא דרכים.

בינתיים בדרכי הגליל העליון:

אלפי יהודים שיצאו בל"ג בעומר עצמו לכיוון מירון, נאלצו לשרך רגליהם מותשים וסחופים, שעות על גבי שעות, על ההרים והגבעות, הגאיות והמדורות, בתוכם היו אנשים ונשים עם ילדי חלאקה רכים. ואז, לאחר שעות של טיפוס מייגע, כשכבר שמחו לראות מרחוק את בתיה של מירון, הפתיעו אותם מלאכי החבלה, בריוני המשטרה, שקיבלו מידע ישירות ממשטפי הפעולה שהאזינו לקווים השונים, והעבירו את המידע למאפיה המשטרית.

כלבי הטרף התנפלו על העולים המותשים במכות רצחניות בתוספת גז פלפל מחניק, פרשים על סוסים שעטו במורדות ההרים, ומילאו את תוואי נחל עמוד כשהם מכים על ימין ועל שמאל. העולים האומללים נפוצו לעומק יערות

מירון והסביבה, בתקווה לצאת חיים מהסיטואציה המזעזעת. רק חלקם זכו לבסוף להגיע למחוז חפצם במירון.

ובכבישי ארץ הקודש:

עוד אלפי יהודים ישבו על אוטובוסים שנסעו לכיוון הצפון, ביניהם רבים שרצו בסך הכל להגיע לצפת, כדי שיוכלו לפחות לצפות בעינים כלות לעבר מירון. גם הם 'זכו' לשתות את כוס התרעלה הפריצית, עוד הרבה לפני שהתקרבו ליעדם, בעומק כביש 6 וכביש הבקעה, ציפו להם הבריונים בשם החוק, וחסמו את דרכם ברשעות אין קץ, כשאנשים נשים וטף 'מתבשרים' על האוטובוסים התקועים במשך 6 שעות, וכשהעיוז כמה מהם לרדת מהאוטובוס ולדרוש תשובות, באיזו עילה מעכבים אותם בניגוד לכל חוק, הם זכו למטר מכות, גז פלפל, ולקינוח רימוני הלם בכיוון ישיר.

בצהרי היום:

בשעות אחר הצהריים כבר הבינה המשטרה כי אפסו סיכוייה לסגור את הציון הקדוש, ו"ברוב טובה וחסדה" החליטה לאפשר כניסה לציון בהגבלה של 150 מתפללים. גם כאן צצו אנשיו של הפריץ, והיועץ הקרוב שלו נעמד "לנהל" את המחסום.

כמובן שכל אחד מאלפי העולים שמסר נפשו כדי להגיע למירון, ביקש להכנס לציון משאת נפשו, ועד מהרה נפרצו כל המחסומים וההגבלות למיניהם. אותו יועץ שנדהם מה"חוצפה" של המתפללים שמעזים להכנס למרות שהוא אינו מאפשר, הגיע לחצר הציון והורה לכולם לצאת מעשה אדנות. מובן שהקהל הקדוש שהיה עסוק בתפילה ובשמחת רשב"י, אפילו לא טרח להקשיב לאותו עז פנים.

אותו ברנש התמלא זעם וזעק "עכשיו

אני יראה לכם", הוא יצא לשיחה עם מפקדי המשטרה וברשעות שלא תאמן צעק שהציבור אינו ממושמע וחייבים לסגור את הציון טוטאלית! ואכן, כוח משטרה ענק פשט על הציון ומבואותיו ברצחנות מזעזעת, ושוב רוקן הציון ממתפללים.

מראות הרציחה שנראו באותה שעה, הזכירו את הימים האפלים באירופה של שנות המלחמה העולמת, אנשים נשים וילדים מפוחדים נסו לכל עבר, כששוטרים עם רצח בעיניים רודפים אחריהם עם מיכלי גז בידים, יריות באוויר, אלות ומקלות ואגרופנים פגשו

כל מי שהתקרב לציון.

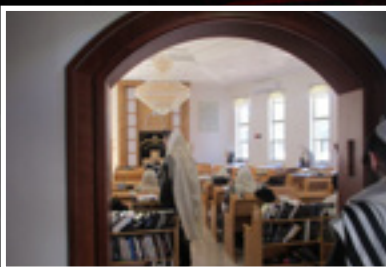
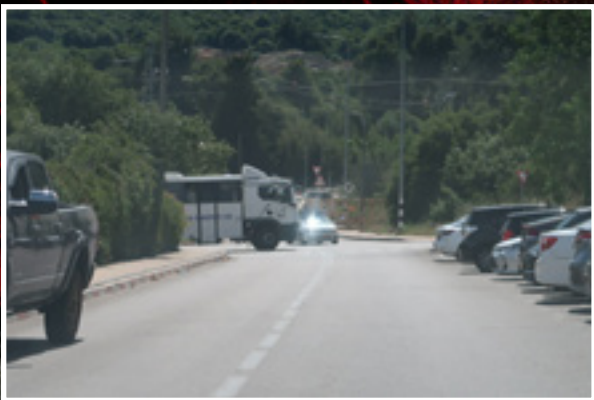
בטות צללי ערב של ל"ג בעומר:

אלפי העולים שנקבצו ובאו למירון לא ויתרו על משאת נפשם, בציפורניהם נאחזו בכל סנטימטר שעל ההר, גם תחת מטר המכות ושפך הדם, המשיכו לחתור ליעדם, המלחמה הלכה והתגברה, עד וההמון הלך וגדל הלך והתגבר, עד שלעת השקיעה נפרצו כל הגדרים, וכוחות הרשע נחלו את מפתם הסופית, ונשמטו בהמוניהם מהציון ומהר הקודש כולו. לשמחת אלפי העולים שחזרו

לחגוג את שמחת רשב"י במלוא עוזה, וככל שגברו העינויים והסבל כן רבתה ופרצה השמחה. והעידו כל מי שהיה שם, כי גודל ההתעוררות והשמחה ששררו במקום לא הרגישו מעודם.

אז, כשנפתחו כל הדרכים והשערים במירון, והמון עצום הגיע לציון הקדוש, שוב פעלו העסקנים להכוונת המתפללים למען הסדר הטוב, מה שהזכיר את מראות הקודש של סדרי ההילולא משנים קדמוניות. ההילולא נמשכה ביתר שאת ועוז עד השעות המאוחרות של הלילה.

כָּל זֹאת בָּאתָנוּ וְלֹא שִׁכַּחְנוּ: וְלֹא שָׁקַרְנוּ בְּבְרִיתָהּ,
אֲשֶׁרֵינוּ מֵה טוֹב חֻלְקָנוּ, בְּהַלּוֹלָא דְּבַר יוֹחָאי

מי האחראי

ל' פרעות מירון' תשפ"ד

בגן חיות ידוע ומפורסם, בתוך כלוב העשוי כולו מפלדה משורינת, רבצו להם כלבים עזי נפש רעבים עד להחריר, ולמרות רצונם העז לחרוץ לשונם בתיאבון בהמוני בני האדם שטיילו להנאתם בגן, הם לא יכלו לעשות זאת, כי דלת הכלוב היתה נעולה במנעול ובריח.

היה זה בעיצומו של אחד מימי חול המועד, כשהגן היה מפותץ במבקרים מכל רחבי הארץ, ניגש האחראי על הכלוב, פתח את המנעול והסיט את הבריה הצידה. לא חלף זמן רב, והכלבים שהבחינו בדלת הפתוחה לרווחה... זנקו החוצה והחלו ב"מלאכתם" כשהם מותירים אחריהם שובל של פצועים בדרגות שונות, ורק בנס הסיפור לא הסתיים בהרוגים...

למחרת, בעמוד הראשון של "עיתון הגן" היומי, פורסמה כתבה חריפה על "ההתנהגות האלימה והברוטאלית של הכלבים שסיכנה את המבקרים שהגיעו לגן..."

|||

הכתבה שהופיעה בעיתונו הרשמי של "שר ירושלים ומסורת ישראל" למחרת ל"ג בעומר, בו נמצא כתוב אודות "זעם רב בכל שדרות הציבור מול התנהלות משטרתית אלימה וברוטאלית שסיכנה את המתפללים שהגיעו למירון", הזכירה לנו את "עיתון הגן" שפרסם כתבה חריפה על "אלימות הכלבים שסיכנה את המבקרים שהגיעו לגן..." וכאן נשאלת השאלה הטיפשית, המתאימה לילד

שעדיין לא הגיע לגיל החאלאקה, מי אשם בהתנפלות החייתית של קלגסי המשטרה הציונית במירון, האם לא זה שפתח בפניהם את הדלת?!

זאת שקלגסי המשטרה התנהלו בצורה כל כך ברברית, עד כדי כך, שכל המי ומי בצמרת הציונית נאלצו לגנות ולהוקיע התנהלות שכזו, לנו - בני היהדות הנאמנה - אין בכך כל חידוש, מכירים אנו את הרוצחים הללו מזה רבות בשנים, לא רק במירון כי אם בכל מערכות הקודש של היהדות החרדית וגם סתם ככה בלי שום סיבה הנראית לעין.

האנטישמיות של קלגסי המשטרה הציונית לכל מי שחזות חרדית לו, וההתאכזרות המרושעת לציבור זה בכל הזדמנות שהיא, מוכרת לנו יותר מידי טוב זה למעלה מ-75 שנה, וגם 100 כרכים עבי כרס לא יספיקו לתאר מעט מזער מעשרות אלפי ההתעללויות מסמרי השיער, שבני היהדות הנאמנה ספגו וממשיכים לספוג מרשעי ישראל אלו.

אך חז"ל הק' (קידושין נו:): לימדונו כלל ברזל: "לא עכברא גנב, אלא חורא גנב". העכבר טבעו לגנוב ולהזיק, אך מי שאשם בכך, הוא לא העכבר המרושע, כי אם החור שנתן לו את האפשרות לחדור פנימה ולעולל את משאת נפשו...

זה ששוטרי "משטרת ישראל" התנהלו כפי שהתנהלו, שהשליכו באכזריות יהודי מבוגר ונשוא פנים ארצה ופצעוהו; שלבית החולים "זיו" בצפת הגיעו עשרות פצועים

שיצאו עם גבס, מי ביד/ים ומי ברגל/ים ומי בשניהם...; שנשים הוכו וספגו בעיטות אכזריות; שמשפחות עם ילדים ותינוקות נזרקו מהאכסניה שלהם במירון בעת שכבר נמו את שנתם, והועלו על אוטובוסים שהסיעו אותם למקומות בלתי מוכרים שם אין להם לאן ולמי לפנות; כשכדורי גומי המסוגלים לעקור עין ח"ו, נורו היישר לעבר העולים; כשגז מדמיע הותז ללא אבחנה גם כשבין הניתזים נמצאו ילדים ותינוקות; המראות הללו ורבים כיוצא בהם, לדאבון לב, אינם חדשות לנו.

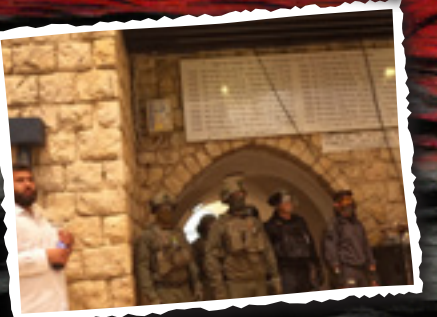
ויחד עם כך שבכל פעם אנו מזדעזעים מחדש נוכח מעשי זוועה שכאלו, הנעשים בשאט נפש ובתאוה מיוחדת לזלול חרדים, מזדעזעים אנו פי כמה וכמה מאכזריותו של זה שפתח בפניהם את הדלת, כשברור היה מראש שהם יתנהלו כפי שהם מתנהלים מאז ומעולם, הלא הוא לא אחר מהצר הצורר "שר ירושלים ומסורת ישראל", שהביא את "חוק מירון" להסדרת אירוע הילולת רבי שמעון בר יוחאי בהר מירון (הוראת שעה), התשפ"ד-2024 "לאישור כנסת המינים, ואשר בכך "חוק" זה, עשתה המשטרה מה שעשתה...

בכל מדינה מתוקנת, כאשר קורה אסון כל שהוא, הממונה הראשי הוא זה האמור לקחת אחריות ולשאת בתוצאות (כך גם הפקידים הזוטרים שאחריותם היא אמנם פחותה בהתאם, אך אין באפשרותם לטעון 'צייתי לפקודה' - טענה שכידוע לא התקבלה במשפטי נירנברג!), ולא משנה אם הוא ידע או לא ידע, מתוקף תפקידו הוא נושא באחריות הן מיניסטריאלית (האחריות של שר בממשלה על כל הנעשה במשרד עליו הוא מופקד, בין אם מדובר במעשיו ובמחדליו שלו עצמו כשר, ובין אם במעשיהם ובמחדליהם של העובדים הכפופים לו).

כמובן שאיננו מצפים שהוא אכן יישא באחריות למעשיו הנלווים ובגידתו הנאלחת באחיו החרדים ויתפטר מתפקידו, כי אם ראש הכופרים והעומד בראשות הצבא הציוני, שערה לא נפלה מראשם ארצה גם אחרי מה שאירע בשמחת תורה האחרון, למרות האחריות המיניסטריאלית המוטלת עליהם. כך גם אחרי "אסון מירון" בהם קיפחו את חייהם 45 קדושים, לא ערפו ולו ראש אחד מכל אלו שהיו אחראים לאסון במישרין או בעקיפין, אזי בודאי שאיש מהחונטה השלטת, לא יתייחס ולא יתבע את האחראים למה שאירע האי שנת במירון, ובאמת שאיננו מצפים שזה יקרה במדינה המושחתת הזאת, שנוסדה למטרה אחת בלבד: לעקור תורה מישראל! היל"ת.

אותו צבוע "שר ירושלים ומסורת ישראל", שאצבע מאשימה מופנית אליו מכל עבר, ולא דווקא מה"קנאים", בראותו כי כלתה אליו הרעה, החליט להעמיד פני "מזועזע" ממה שאירע, וכך הגיב: "המראה המזעזע של שוטר מג"ב מפיל ארצה באלימות בוטה יהודי מבוגר או שוטר נוסף שיורה באוויר באירוע אזרחי צובטת לב כל אחד ולא מתקבלת על הדעת. אני דורש להדיח באופן מיידי את השוטרים האלימים", וכן דאג למלא טורים מתכניינים בעיתון היומי שלו.

אין צורך להיות חכם הרזים, להבין שתגובות אלו וההתייחסות

קינה ונהי

על פרעות ר"ג בעומר תשפ"ד

מחוד דמעות פתגין מילל על כל
בימה.
איך נשבת השמחה הגדולה אך
האות הקסף והכבוד מכריחים הן
בכל עת ועונה.
אי לזאת בקול נחי ארמיה,
להעתיק את חצר ההלוא ממירונה
לירושלמה.
להלק תקציבים לכל קהלה וקהלה, רק שלא
יעזו לבגד ולהעלות מירונה.
ורוח הקדש למולם מרעים, הוי על פרוש ודיטש
הרעים, "את מצוות נשמרתם הם מודיעים. ואת
אשר עשו לא מודיעים"
את דאגתם למען העוללים ויונקים - הם
משמיעים.
ואת אשר עשו באישון ליל כשהקיצו עוללים
ויונקים משנתם ובאכזריות נוראה נחלשו מחיק
אמנתם להובילם בבהמות ובשלטון הנאצי בזמנו
העתיקו לזמננו, בהובילם למקומות מרחקים
תחת כפת השמים חשופים לקר ולחיות השדה
ולטילי החובאקה לשיטתם - לא משמיעים.
את דאגתם לשלום כל אחד - הם משמיעים.
ואת רציחתם של נשים וילדים בהבאות העלולין
להמית ח"ו בבעיטות ואלות על מוחות נשים
וילדים באכזריות בלתי לשער ולתאר - לא
משמיעים.
את דמעות הבצל של הפרוש' על כל מסך - הם
משמיעים
ואת נחלי הדמעות ועקות השבר וההללה

החרישו ממני ואדברה ויעבר עלי מה.
חמס אעזק ושד לך שוכו שמימה.
העיקתני רוחי ולא אוכל ארמה.
איך שבת משוש וערכה השמחה.
בעת שהפרוש והדייטש הורידו בנחל דמעה.
אוי כי התורה צוהנו לנו נשמרתם לשמרה
אי לזאת נאלצנו לגור הנורה ולחוקק חקיה
על האי חנא אלקי להשביית ולבטל ההלוא
כי כל מצוה שבתורה חובה עלינו לשמרה
בפרט מצוות נשמרתם בראש וראשונה
איך נוכל להעלות אבוקה פן ישמע הצפירה.
ואבות והבנים יפלו אחד על השני במנוסה.
איך נוכל לחנך ההאלאקה לילדי השלושה.
פן יגבר האויב ויפלו טילים בהרי מרונה.
איך אפשר לחלק ח"י רוטל ולהשקות נפש
הצמאה.
פן יפל וישפך הכוס מעצמת האש על בסיסי
הצבא.
איך נוכל לאשר לחנך יותר מעשרה.
כאשר מצוות נשמרתם רק במגן זו הדורה.
איך נוכל לקום כל מנהג ומסורה.
אם עלול שר המסרת לאבד מהם התקציבה.

אז הסבימו גדולים וקטנים לקבל
דין באהבה, לחוקק פקנסת
המינים את החקקה לבטל
את השמחה הגדולה,

ליהדות.

ולאחר שאילת דעת תורה, נטלו את מקל הנדודים
בידיהם, וכשהם מצויידים ב"הזמנה" מרבי שמעון, יצאו
לדרך בלי לדעת איך וכיצד ואם בכלל, יעלה בידם להגיע
למקום הנכסף, וכך התגלגלו שעות ארוכות בדרכים לא
דרכים, לטפס על ההרים ולדלג על הגבעות, מאימת
המציק שהמתין להם בכל עבר, כאשר חלקם אף נאלצו
לשוב כלעומת שבאו, ואלו שכן זכו לעלות ההרה, רבים
מהם ספגו אלות, בעיטות, גז מדמיע ואף יריות, מאותם
כלבים עזי פנים ששנאתם לדת היהודית ונוטריה אינה
יודעת גבול! והינם ממשיכים בדבקות במסורת שונאי
ישראל שבכל הדורות.

היהודים הללו, ועוד אלפים אחרים שלא זכו להגיע אך
התוודעו לפרעות מירון תשפ"ד, זכו להבנה מחודשת,
שמצויים אנו בעיצומו של מאבק איתנים בין כוחות הס"א
לבין כח הקדושה, ובהיות ואנו קרובים לגאולה בעז"ה,
והס"א יודע כי סופו קרב, מגביר הוא את נסיונותיו
להאבק בקדושה ולהפיל עוד יהודים ברשתו ח"ו.

ידיעה זו, מזרימה בעורקינו כוחות מחודשים,
להמשיך במאבק ולא להכנע! זה נותן לנו הסבר והגיון
למה שקורה בשנים האחרונות, לא רק במירון, כי אם בכל
הנסיונות הקשים שהיהדות החרדית בארה"ק וגם בחו"ל
עוברים, באופן שלא נראה ונהיה כמותו מזה שנים רבות,
אם בכלל.

עם ה' חזקו ונתחזקה! נחזיק במעוז התורה כמסורה
לנו מדור דור, גם כי אלך בגיא צלמות לא אירע רע כי
אתה עמדי, ההצלחה המדומה של המתחברים לשלטון
הרשע, אינה כי אם אחיזת עינים, לא ירחק היום והשרידים
אשר ה' קורא, יועלו על נס ויקויים בהם נבואתו של
יחזקאל (מד, טו): "והכהנים הלויים בני צדוק אשר שמרו
את משמרת מקדשי בתעות בני ישראל מעלי, המה יקרכו
אלי וגו'", במהרה דידן אמון.

שלו במיוחד לשני מאורעות יוצאי הדופן, באים לחפות
ולהצדיק את שאר האלימות המבחילה שהיתה מנת
חלקם של מאות ואלפי עולי מירון, החל מיום רביעי
שלפני ההילולא ועד למחרת ל"ג בעומר.

בהבלטת מקרים אלו, הוא שולח מסר סמוי שכאילו
האלימות השלילית מסתכמת בשני מקרים בודדים, אך
כל השאר מה שהתחולל בהר, המכות הנוראיות, החנקת
המונים בגז ועצירת אלפים רבים בדרכים, היה לגיטימי
ומוכרח, ונעשה אך ורק מרוב "דאגה" לחיי המתפללים.

הוא מאד היה רוצה שהציבור הפתי ימשיך להאמין בו
בעינים סגורות, שאלו הם מניעיו, אך מה לעשות שרבים
מהעולים נדהמו לראות במו עיניהם את כל משפחת
ה"שר" הרוממה, הם ובניהם ובנותיהם וכל אשר להם,
פלוס המקורבים והפרוייקטורים למיניהם מסתובבים
בהר בחופשיות ובאף מורם בחסות ובאישור המשטרה
והשלטונות, מה שהביא להתפכחות והבנה בציבור גם
הנאיבי ביותר, שלא יתכן שטיילי חיזבאללה מסוכנים
רק לפשוטי העם, ואילו המיוחסים והמקורבים אינם
פגיעים...

יצויין, שלאחר הידיעות הראשוניות שהתפרסמו
בתקשורת החרד"קית, אודות זוועות מירון תשפ"ד,
לפתע, משום מה, הם נדמו כליל. מבירור נודע ש"משרד
ירושלים ומסורת ישראל" דאג לשתף גם אותם בחלוקה...
והשקט חזר לקדמותו.

|||

אלפי יהודים הבינו מלכתחילה, שלא הדאגה לשלומם
וביטחונם הם מניעי השלטון להכריז על מירון כ"שטח
צבאי סגור", כי אם שנאתם לכל דבר שנודף הימנו ריח
יהדות והתקרבות להש"ת, וכפי שכל מי שמח לו בקדקדו
ויראת שמים יוקדת בלבו, ראה זאת בחוש בחמש שנים
האחרונות, כאשר בכל שנה מצאו סיבות, לבטל או
לעוות את ההילולא ולהובילו למחוזות עכורים ומנוכרים

קינה ונהי

על פרעות ר"ג בעומר תשפ"ד

שפקעו מתוך היכל הציון והחצר הקדוש בעת שנהלשו מתפללם ושמחתם ובאכזריות נוראה נגדרו נחלי דמעה מעיניהם מכמויות זו הפלפל שהתניו לתוך ההמון - לא משמיעים.

את דאגתם שהחוננים לא יהיו חשופים לטילים - הם משמיעים.

ואת מה שעשו בהבאת מינוניות עבור פוחות הבטחון ולקחתם מיד בסיום ההלולא על אף רכבות החוננים בסביבות הציון.

כל מי שהיה תחת קורת גג לראשו הוציאו באלימות ואכזריות לפורם על פני השדות החשופים.

כל מי שהיה תחת כל מחסה דאגו לפורם בין ההרים, בין הקוצים והדרדרים תחת השמש הקופחת וחשופים לכל סכנה - לא משמיעים.

את מה שעלול הצפירה לעשות להמונים - הם משמיעים

ואת מה שעשו בהפילם זקנים וישישים לנפץ מוחם על האבנים, להעף אנשים מעל גדרות ולהפילם לתהום, לרדף אחר כל מי שהעז ללכת שעות ארוכות בין הסלעים והתהרות בין הרים ובקעות ולגרם להפילם ולפציעתם אנושות - לא משמיעים.

את דאגתם באכילה ושתיה בכמויות עתק בציון שמעון הצדיק - הם משמיעים

ואת מה שעשו במניעת אכל ושתיה לרכבות העולים שהלכו ימים

ולילות ביערות והרים תוך כדי נסה תפילה מאימת הפורעים בדרך עם כלבים אימתניים ושאר מרעין בישין ומתובשים מהשמש הקודחת על ראשם, וזעה רב נגדרת מעל פניהם את כל זאת - לא משמיעים

את דאגתם למען ילדי החאלאקה - הם משמיעים

ואת מה שעשו בהשארם ילדים רבים ללא אבותיהם שנשבו ותחטפו מהם, ואלו שנשארו היו בבתים חשוכים מאימת הצר הצורך משך שעות רבות מבלי שיוכלו להוציא הנה מפרים.

לרדף אחר אבות שגדליהם על כתפיהם ולהכותם מכות נמרצות ולהתניו על ילדי החאלאקה כמויות זו הפלפל - לא משמיעים.

את כל מה שרצו לפרסם - הם משמיעים.

והרצחות והפרבריות והחזקת אנשים במקומות תת אנשי והריות כלפי האנשים בנשק חי העלולים להמית, ועוד רבות מראות אימים המזכירים את ימי השואה הארוכה את כל אלה - לא משמיעים - ואוסרים לפרסמם

ואנו בקול מכריזים בעו עד אנה בכיה בציון - אשרינו מה טוב חלקנו בהלולא דבר יוחאי אשרינו אשרינו! מראות המסירות נפש.

תשפכת הדמים תרתי משמע מוחות המנפצים, נפשות הסחוטות, היא נאוויתנו, ושוב אשרינו מה טוב חלקנו שנתגלה בעו בהלולא דבר יוחאי.

אחד

הדברים הכי חמורים בעם ישראל, היה המלשינות, ולא בכדי נתקנה ברכה מיוחדת על דבר זה. בשו"ע (סי' שפח) נפסק להלכה דברים נוראים על מי שמוסר אפילו ממון ישראל, ואין למוסר חלק לעולם הבא רח"ל.

השנה היינו עדים בליג בעומר במירון, לתופעה מזעזעת ומחרידה מאין כמוה, שבחורים חסידים וליטאים מכרו נשמתם לשטן ותמורת כמה שקלים עבדו בשירות השלטון לעקוב אחר יהודים לוודא היכן הם מתאכסנים ולמסור אותם לידיהם האכזריות של קלגסי המשטרה, שבעקבות המידע שהללו הגישו להם, פרצו לאכסניות, הוציאו את תושביהם - כולל נשים, ילדי חלאקה, ותינוקות - באמצע שנתם בכח, העלו אותם על אוטובוסים שנסכרו ע"י "משרד ירושלים ומסורת ישראל", והובילו אותם למקומות שוממים שאפילו לא היה שם תחבורה לצאת משם.

אחת ההקילות בירושלים, שהגיעה למירון בדרך לא דרך, וכמובן היו איתם ילדי חאלאקע, נתפסו ע"י כוחות הרשע, שהעלו אותם על אוטובוס וגירשו כמאות רבות של יהודים, וראה זה פלא, יחד עם המגורשים, עמדו עוד שני בחורים, שנראה היה שגם דינם נגזר לגלות, אך לפני שהאוטובוס יצא לדרכו, שאל המפקד: "איפה הבחורים?!" וכשהתברר לו שהם בצד, נדם, ואכן האוטובוס יצא לדרכו, אך שני הבחורים נשארו במקום, האם יש סיבה לכך?!

מלבד ההתאכזרות הנוראה כלפי אחים, שהיא היפך מידת זרע אבות הקדושים, הרי הללו משחקים באש! משחקים בעולם הבא שלהם! ה' ירחם.

איך מסוגל בחור שלמד אפילו מעט תורה, מוסר וספרי חסידות, לעולל כה ליהודי "אפילו היה רשע ובעל עבירות" (כמבואר בשו"ע הנ"ל), קל וחומר ליהודים יקרים וצדיקים, תינוקות שלא טעמו טעם חטא, זקנים ונשואי פנים, שכל "חטאם" שהשתוקקו להשתטח על הציון הק' ולשמוח בהילולא דיליה.

איך? איך הייתם מסוגלים לכך? איך יכולתם להירדם בלילה אחרי אשר ידיכם מלאו דמים, מהסבל הנורא שמאות יהודים עברו בגיגנם! ולמי מסרתם את היראים הללו, לחיות אדם, פורקי עול, שניצלו את ההזדמנות, להוציא את כל השנאה התהומית שלהם,

ה'יודנראט' של משרד ירושלים!

על גבם של יהודים אלו, וכל זאת "בזכותכם"! האם אבדתם לגמרי את רגש הרחמים היהודי שירשתם מאבותיכם ואבות אבותיכם?! לא בטוח שמאה שנה בגיהנם יכפרו על עוון נורא שכזה, שלא נעשה מתוך הכרה, רק מרצון עצמי תמורת כמה אגורות שחוקות! עד להיכן התדרדרתם שאתם כבר לא מרגישים איך נהפכתם עבור בצע כסף למוסרים שפלים, התחתית שבתחתית גם אצל גויים מתוקנים.

הרי בפעילות האכזרית שבצעתם במירון, הייתם גרועים בהרבה מה"יודנראט" הנודעים לשמצה שרדפו את אחיהם המעונים בגטאות ובמחנות ההשמדה, כי הם עשו זאת מתוך מחשבה שגויה, שבכך הם מצילים את חייהם, מה שלמעשה לא קרה בסופו של דבר, אך אתם עשיתם זאת מרצונכם, אף אחד לא כפה זאת אליכם, או שהייתם מאויימים ממש או ממישהו!

זוהי בוגדנות מזוויעה כלפי אחיכם וכלפי בורא עולם! שפל המדריגה, שאין למטה הימנה!

ההתייחסות בכל הדורות כלפי המוסרים, היתה מאד תקיפה, המוסר, גם זה שהתהלך עם ראש מורם וכולם רעדו מפניו, מפני קשריו עם המושל, בעת שעבר ברחוב, הכל התרחקו ממנו, ירקו בפניו, ובאם היתה שעת כושר, טפלו בו כפי שהורה מרן החת"ס בעת שאחד כזה נכנס בטעות למאפיית המצות בעירו...

בקריאה של הרגע האחרון אנו פונים אליכם בחורים צעירים: קשה מאד ללמד עליכם זכות, גדול עוונכם מנשוא, אך אולי בזכות אבותיכם, תצליחו לתפוס את עצמכם בעוד מועד ולשוב בתשובה שלימה בפני הבורא ולקבל עליכם שלעולם לא תתקרבו למעשים שפלים שכאלו, זה גם אומר שתברחו מהמסיתים והמדיחים שהביאו אתכם למדרגה שפילה שכזו.

וחשוב מכל, עליכם לבקש את מחילתם של העשרות או המאות שעברו שבעה מדורי ייסורים בגיגנם, שכמובן מאד קשה יהיה לכם לדעת למי גרמתם את הצער הנורא, על מנת לבקש את מחילתו, ומן הראוי שתגישו לרב ומורה הוראה שיסלול עבורכם דרך לתשובה, שתלילה לא תאבדו משני עולמות.

שובו וחיו!

תוצאות ה'יודנראט'

תוצאות ה'יודנראט'

עשרות אברכים בפעילות קודש מסביב לשעון במסגרת מוקד "איכא דרכא אחרינא" למען רבבות העולים לאתרא קדישא מירון

אחת הפעולות המרכזיות בל"ג בעומר תשפ"ד, הייתה מוקד "איכא דרכא אחרינא" שע"י אגודת "אש דת" שאיגד תחתיו עשרות אברכים מומחים בנתיבי הדרכים, שבמסירות נפש יומם ולילה הקדישו את כל זמנם וכוחם בכדי להדריך ולסייע לרבבות העולים למירון בדרכים האפשריות והרצויות העוקפות את מחסומי הרשע. מובן מאליו שרוב הפעולות בתחום אינן ניתנות לפרסום אחת הפעולות המרכזיות בל"ג בעומר תשפ"ד, הייתה מוקד "איכא דרכא אחרינא" שע"י אגודת "אש דת" שאיגד תחתיו עשרות אברכים מומחים בנתיבי הדרכים, שבמסירות נפש יומם ולילה הקדישו את כל זמנם וכוחם בכדי להדריך ולסייע לרבבות העולים למירון בדרכים האפשריות והרצויות העוקפות את מחסומי הרשע. מובן מאליו שרוב הפעולות בתחום אינן ניתנות לפרסום

מחמת עינא בישא, אך די לנו להביא את הנתון המפעים, על קרוב לאלפיים איש שקיבלו הדרכה מפורטת, כאשר מאחורי רבים מהם יש אוטובוס או טנדר שלם. הפעילות בפועל החלה כבר ביום שישי עש"ק בהר, והתעצמה ביום ראשון בבוקר כאשר פתחו קו חירום שנתן מענה מיידי לפונים הרבים שפנו דרך הצינורות הרצויים, כאשר האברכים היקרים המתמצאים בדרכים ומסונכרנים עם השטח, מעבירים את המידע לכל הנכספים לעלות להר הקודש מירון.

יש לציין כי המוקד סבל מהתנכלות של גורמים ציוניים, אשר החלו להטריד ולאיים בכל מיני דרכים, מה שהקשה מאוד על פעילות המוקד בזמנים מסוימים, ובפרט עקב העומס העצום של הפניות בשנה זו, לאור החסימות הקשות של הצינורים. אולם למרות כל זה, עשו העסקנים מאמצי על, גם

יכתב בספר זיכרון

בקשה מהציבור הקדוש להענין בכתב את ה"סיפור האישי" בדרך לרבי שמעון בן יוחאי תשפ"ד למען יעמוד ימים רבים לקדש שם שמים

אין ספק כי ל"ג בעומר תשפ"ד יהווה חלק מרכזי בהיסטוריה של ימי העם היהודי לדורותיו, ובפרט באורך ימי הגלות תחת שלטון הגויים והערב רב. אלפי סיפורים ישנם, וניתן למלאות עמם ספרים עבי כרס ולחרוט על גבי הגיליון לדורות עולם למען נספר לבנינו אחרינו את המסירות נפש, את הניסים והנפלאות, את האמונה הטהורה, את הרשעות של הצינורים, את ה'מה יפו פעמך בנעלים' של כלל ישראל בל"ג בעומר תשפ"ד.

לאור זאת מבקשים עסקני אגודת "אש דת" מכל אחד ואחד, שיזכה את כלל ישראל באוצר מתנת חיים שלו, ולחרוט עלי גיליון את "הדרך שלו" לרבי שמעון, בין אלו שהגיעו בפועל ובין אלו שלא

עלתה בידם להגיע פיזית לצינור, אך רוחם ונשמתם שם היתה, כאשר שעות על גבי שעות עשו דרכם בקוצים ודרדרים לכבוד רשב"י. בכדי להקל על המלאכה, מתבקש הציבור להעביר את הדברים מוקלדים ומוכנים לעריכה, ולהעביר את זה לעסקנים החשובים (גם אם קשה לך הניסוח, העיקר שהדברים יהיו ברורים, ואנו

נדאג לנסחם כראוי). כמו כן, כל מי שבידו תמונות מל"ג בעומר תשפ"ד, אם במירון ואם בדרכים העולות למירון, אם בדרך המלך ואם בשבילים, בפרט מראות של מסירות נפש, של קידוש ה', וגם מראות של מלחמות רשע של הסטרא אחרא, מתבקש להעביר בהקדם לידי העסקנים החשובים.

גדולי ישראל שליט"א מבקרים בבתייהם של העצורים והפצועים הרבים מיום ל"ג בעומר ומוסרים דברי חיזוק

ל"ג בעומר בתא המעצר. בין העצורים היתה גם אשה חרדית שנעצרה באכזריות על ידי המשטרה ועוכבה בתחנת המעצר לאורך כל הלילה - התעללות מחרידה שאינה מתקבלת על הדעת, כאשר רק לאחר פעילות העסקנים היא שוחררה בשעות הבוקר. כמו כן היו ידי העסקנים מלאות בטיפול וליווי רבים וטובים שנפעלו ושברו ידיים ורגליים ממכות במשך יום ל"ג בעומר פעלו העסקנים החשובים ובראשם "ועד אסירי ציון" להעניק מענה לעשרות רבות של יראי ה', שנעצרו או נפצעו על ידי הקלגסים הצינורים. לצורך כך נשכרו עו"ד שנשלחו במיוחד לתחנת המשטרה בצפת, על מנת להעניק ייעוץ משפטי ולפעול למען שחרור העצורים הרבים, שנאלצו לשהות שעות ביום הקדוש

הרצח של הברברים הצינורים, כאשר כמה מהם אף נאלצו לעבור ניתוחים דחופים. כפי שנמסר הרי שבימים האחרונים רבים מהעצורים והפצועים זוכים שגדולי התורה והיראה שליט"א מבקרים אצלם ומחזקים אותם על הזכות שנפלה בחלקם לפצוע את מוחם למען כבוד שמו יתברך ולכבוד התנא האלוקי רשב"י.

גדולי ישראל שליט"א ציינו בפני הפצועים, שאכזריותם הנוראה של כוחות הרשע הצינורים, מגיע מרוב תסכולם על חייהם הריקים והמבישים, וקנאתם ביראי ה' שמוסרים נפשם לקיום התורה והמצוות, שקנאה זו גורמת לשנאה נוראה, וכפי שאמרו חז"ל, למה נקרא שמו סיני, שמשם יצאה שנאה לישראל, שמקורה בקנאה.

איני מעמיד שונאים אלא מכם ובכם

”ורדו זכם שונאים – שאיני מעמיד שונאים אלא מכם וזכם שזשעה שאומות העולם ע”א עומדים על ישראל, אינם מבקשים אלא מה שזגלוי... אזל זשעה שאעמיד עליכם מכם וזכם, הם מחפשים אחר המטמוניות שלכם”
(רש”י ויקרא כו, יז)

יהודים

חרדים בכל תפוצות ישראל, ובודאי מי שחזה זאת כמו עיני, אינם יכולים להירגע ממה שעבר על אלפי עולי מירון בל”ג בעומר העל”ט.

המראות המחרידות של קלגסי השלטון, מכים בסדיסטיות מבחילה ללא הבחנה בין נער לזקן, בין איש לאשה ובין מבוגר לילד ותינוק, זעזעו את כל מי שעדיין לא הפך לחיית אדם, גם אם הוא לא חרדי.

לנגד עיניי מזדקרת לה תמונה מבהילה של משפחה, העומדת מפוחדת ומבוהלת בפתח אכסנייתם במירון, הכוללת: אמה, ילד חאלאקע ועולל בן חודשיים בידיה, שהוצאו זה עתה מהאכסניה באישון ליל, בעודם נמים את שנתם, כשהאבא היה באותה עת במערה או בסביבותיה, וכעת היא מובלת כאחת הפושעות המסוכנות, יחד עם שני פעוטיה, אל עבר אוטובוס שהסיע אותם תחת משמר כבד אל כרמיאל, בה אין לה מכיר, ללא מטרנה, שתיה ושאר מצרכים מינימליים, מאחר ולא הספיקה ליטול עמה בעת שגורשה מהאכסניה, ובמקום נידח זה אין לה למי לפנות...

לנגד עיניי ניצבת תמונה מחרידה נוספת, בו נראה יהודי יקר שהגיע לגבורות, מושלך ע”י סרדיט ארצה על לא דבר, ומצחו שותת דם והוא נזקק לתפירות סמוך לעינו. כך גם מספרת נוות ביתי שהיתה עד לאכזריותה של סרדיטית מרושעת, שבעטה באשה מבוגרת בשנות ה-60, ולא

פסקה מלהכות עד שה”פושעת המסוכנת” נפלה ארצה ונפצעה.

לנגד עיניי, תמונתו של שוטר יורה אש חיה באוויר, ומספר עדויות על ירי כדורי גומי (הנמצא בשימוש בהפגנות של ערבים), שרק בנס לא אירע אסון.

לנגד עיניי, מונחות המוני תמונות נוספות, בהם נראים ההצלפות הקשות - עם כל הברען השטני ואש השנאה בעיניים - הנוחתות מאלותיהם של שוטרי ה”חוק” על כל חלקי גופם של המוני יהודים, שלא רצחו ולא גנבו וכל חטאם שהם השתוקקו לשוח בתפילה בציון הק’, ולשמוח בשמחת ההילולא, אך היות והם לא נמנים על אלפי הדלי”ם שצעדו לעבר עזה ביום אידם, כשהסכנה שם היתה הרבה יותר מוחשית, הם סווגו כ”פושעים מסוכנים” שיש להדפם בכל הכח.

לנגד עיני רוחי, עדותו של יהודי יקר מעיה”ק צפת, הנוהג לו לבקר חולים בביה”ח ‘זיו’ הסמוך, וכך גם עשה כהרגלו ביום שני - למחרת ל”ג בעומר, ולתדהמתו פגש שם כ-30 מפצועי פצועות מירון, זה חבוש גבס בידו, זה ברגלו, זה עם אף שבור, וזה עם אצבע שבורה בידו שחולגין משטרתי עיקם אותה בכח, בכוונה תחילה לשוברת ר”ל.

אך לא פחות מכל אלו, עברו סבל כל יתואר, אלפי יהודים שעוכבו כבר בכביש 6, והיו אף כאלו שלא הרחק מהיציאה מירושלים עצרה המשטרה את רכבם. כל

הדרכים הכבישים והשבילים המובילים מירונה שרצו בהם המוני קלגסים, וגם אם הצליחו להשתמט ממחסום אחד, מיד הוצבו 5 מחסומים חדשים בהמשך הדרך. המונים המונים שרכו רגליהם בהרים ובגבעות, בקוצים ובדרדרים, שעות ע”ג שעות בשמש קודחת, בהם נשים ומבוגרים וכמוכן ילדי חאלאקע, ואחרי שעלה בידם להיות קרוב לישוב מירון, או להם אם פגע בהם אחד ממלאכי החבלה, או ערבים מחברת האבטחה, או אז הם זכו להתנפלות חייתית, למכות אכזריות, ובסופו של דבר להיות מגורשים חזרה הרחק מאתרא קדישא.

כמי שמעורה לא מעט, בהיסטוריה של מאבקי היהדות החרדית מאז פרוץ המדינה, ניסיתי לבדוק ולתור, מתי אירע משהו דומה, או לפחות דומה לדומה, למה שאירע בל”ג בעומר זה. ניסיתי להשוות לשנים קודמות בהם לא איפשרו להגיע (תש”פ - שנת הקורונה ותשפ”ב), אך הגעתי למסקנה שלא קרב זה אל זה.

איני מדבר על שנת תשכ”ז, כאשר שבוע לאחר ל”ג בעומר פרצה מלחמה, ושבועות ארוכות קודם לכן היה המצב מתוח מאד ופחד גדול מפני הבאות, ועקב כך סגרו השלטונות את אתרא קדישא מירון והזהירו את הציבור שלא להגיע, ואעפ”כ היו לא מעט יהודים שלא וויתרו והגיעו למירון, כאשר בסך הכל עמדו שם 4 שוטרים שלא עשו מאומה, והניחו לעולים להתפלל במערה ולחגוג את ההילולא. וחשוב לציין

שהפחד היה אז הרבה יותר גדול.

ניסיתי להשוות לל"ג בעומר תש"פ (שנת הקורונה), שאז סגרו הרמטית את הציון ואת ההר, והציבו אלפי שוטרים בהר וסביבותיו, ואף חסמו את הדרכים העולים מירונה, ולמרות זאת עלה בידם של אלפי יהודים להגיע מירונה, ואף לפרוץ פנימה למערה שהייתה נעולה וסגורה היטב בגדרות והלחמות בכל הכניסות. המשטרה עשתה הכל על מנת למנוע את ההגעה, אך עד גבול מסויים. נמצאו דרכים חילופיות, ואנשים הגיעו מהיערות והשבילים, והיו אף כאלו שהלכו שעות ארוכות בשמש קופחת.

אמנם הסתובבו מסוקים שעקבו אחר ה"מסתננים", היו טרקטורונים שפטרונו בשבילים ובשדות שמסביב, הועמדו שומרים בכל הכניסות האפשריות, אך לא עלה בדעתם להכנס לדירות וצימרים, וגם ההכאות האכזריות היו בדרך כלל, כלפי אלו שניסו לפרוץ את המחסומים האנושיים שהם הציבו בכניסות, אך לא הרבה מעבר לכך. ניתן היה להגיע לצפת ואפילו לשאר הישובים עוטפי מירון, ואפילו המחסומים שהוצבו בדרכים, מפעם לפעם ניתן היה לעבור אותם, ובדואי בשבילים הצדדיים, שברובם לא היתה שמירה כלל.

גם אני הקטן כותב הטור, נסעתי עם רכב שהוביל אותנו מצפת בשביל עפר עד לתחנת הדלק הקרובה למירון, ומשם צעדנו רגלית לכיוון ההר, כאשר בדרכנו עברנו בפחד ליד קבוצה גדולה של קלגסים שהתעלמו מאתנו ולא עצרו אותנו בדרכנו לפירצה בגדר הישוב, דרכו נכנסנו פנימה והגענו בשלום עד לרחבה שלפני הציון הק'.

היו מכות, היו מאסרים המוניים, חסמו דרכים וכו', אך אין זה מגיע לקרסולי מה שהתחולל השנה בהר מירון.

כך גם היה שנתיים לאחר מכן, כאשר בעקבות האסון שאירע שנה קודם לכן, הגבילו את כמות השהיה בהר, מכרו כרטיסים מראש וכו' וכו'. היו מראות קשות והשתוללויות חסרות רסן של קלגסי המשטרה, אך שוב אין לכך שום דמיון למה שקרה השנה.

היו מאבקים לא מעטים, נגד חילולי קברים וכדומה, בהם ניסתה המשטרה למנוע מהציבור להגיע למקום הפרצה, היו שם את כל המראות הקשות שלצערנו כבר הורגלנו אליהם, אך גם אלו לא מתקרבים למראות הבלתי נתפסות, שהיו לנגד עינינו האי שתא במירון. ולא בכדי למרות שכבר חלפו כמה ימים, עדיין סוערים הרוחות, לא רק ברחוב החרדי, כי אם גם בתקשורת החילונית העויינת, נאלצים הם לדווח שהמשטרה עברה את כל הגבולות, עקב התמונות וההסרטים המזעזעים, הזורמות ללא הרף, מעוד ועוד אנשים פריטים שמוציאים אותם לרשות הרבים (יצוין, שיזמי ה"חוק", דאגו להוסיף סעיף, שרק 5 כתבים יורשו להכנס למתחם, וגם הם רק לשעות מצומצמות... ז.א. שהם ידעו מראש מה שיקרה, וניסו ככל יכולתם לשבש מראש ראיות מפלילות, אותם עלולים הכתבים לפרסם בתקשורת).

קל היה להבחין, שהפעם המהלך כולו תוכנן היטב על כל פרטיו ודקדוקיו, כפי שלא היה מעולם. כל מי שנכח בהר ביום ההילולא ובימים שלפני, נוכח שהפעם הם עשו דברים שלא עשו מעולם. ונפרט: העמידו שמירה בכל השבילים, ובכל הדרכים לא דרכים, המובילות מירונה, מה שלא היה בעבר; שכרו שכירי חרב ערבים ששרצו בכל מיני מקומות, והללו דיווחו למשטרה על כל תנועה חשודה; עצרו

אוטובוסים 'חשודים' (כמובן כשהנוסעים הם חרדים) הרבה לפני ההתקרבות למירון - בכביש 6, כביש הבקעה, ואף בכביש החוף, ולא אפשרו להמשיך בנסיעה; גם אם הצליחה קבוצה לדלג על אחד המחסומים, מיד הציבו מחסומים נוספים, למנוע את המשך התקדמותם; כל גדר שנפרצה, הן הגדר שסביב הישוב, והן הגדרות והמחסומים שהם העמידו בתוך הישוב, הכינו מראש בעלי מלאכה שיתקנום מיידית; גירשו משפחות על טפיהם מאכסניות והגלו אותם באוטובוסים שהושכרו מראש אל עבר כרמיאל וצפת ועוד. כל אלו וכיוצא בהם, לא היו אף מקצת מהם בשנים עברו, מה שמעיד שהיה כאן תכנון מפורט ומדוייק ע"י אנשים שמכירים את היטב את הציבור החרדי ואת כל ההלך ילך' שלו עד לפרט האחרון.

דוגמה נוספת: ב"חוק" שנחקק במיוחד לל"ג בעומר במירון, נכתב שכל העובר על החוק ייקנס בסך 1000 ש"ח, מה שאמור להרתיע את הציבור מלהגיע, אך ראה זה פלא, איש לא נקנס! הן מי שנתפס ביישוב, והן משכירי הדירות (כמפורט ב"חוק") והדבר אומר דרשני, הרי לכאורה זה הדבר הראשון שהם אמורים היו לעשות (כפי שעשו בשנת הקורונה, שלקראת סוף ל"ג בעומר, הסתובבו שוטרים בכל סמטאות הישוב, וכל מי שנקלע בדרכם הועבר לתחנת המשטרה בצפת, שם זכה כל אחד ואחד לקבל קנס, שהוקצב על הגעה למקום שהוכרז עליו 'סגר')?

ומה באמת הסיבה? כי מי שחי בתוככי הציבור החרדי, יודע שקנסות זה לא מה שירתיע את הציבור הלוחמני שכבר קיבל בשנת הקורונה, את מנת החיסון הראשונה שלא להתפעל מקנסות... והראיה, שאלפים ולא רק מחוגי ה"קנאים", יצאו לדרך למרות שהם ידעו היטב שה"חוק" מאיים עליהם בקנס!

תמורת קנסות, הם בחרו להגלות את המונונים, להעלותם על אוטובוסים ולגרשם הרחק ממירון. מדוע? כי "מאן דהוא" לחש באזנם, שזה הרבה יותר אפקטיבי להרתיע את הציבור! ולא מדובר בהחלטה מעכשיו לעכשיו, שהרי סוכם עם חברת האוטובוסים מראש. הוי אומר שמראש הם החליטו להשתמש באמצעי זה ולא באכיפה באמצעות קנסות. וחשוב לציין כי מי שהזמין את האוטובוסים, זה לא המשטרה, כי אם...

כך גם נעשה צעד חדש, שמעולם לא אירע בציבור החרדי. בחורים חסידיים וליטאיים עם מראה חרדי לכל דבר, עבדו בשירות המשטרה והיו למוסרים שפלים, כשהם מתדרכים כל העת את המשטרה היכן

להגיע, ובאיזה דירות שוכנים אורחים. מספר יהודי שהתאכסן באחד האכסניות, שבעודו עומד בחצר האכסניה, עובר בחור במראה חרדי מובהק, מוציא סמארטפון ומצלם. לא חלפו רגעים אחדים ולהקת קלגסים הגיע למקום, ולקחה אותו ואת כל משפחתו בכח, אל עבר האוטובוס שהגלה

קל היה להבחין, שהפעם המהלך כולו תוכנן היטב היטב על כל פרטיו ודקדוקיו, כפי שלא היה מעולם. כל מי שנכח בהר ביום ההילולא ובימים שלפני, נוכח שהפעם הם עשו דברים שלא עשו מעולם. ונפרט: העמידו שמירה בכל השבילים, ובכל הדרכים לא דרכים, המובילות מירונה, מה שלא היה בעבר;

ניידת משטרתית, שמתוכה זינקו שוטרים שתפסו אותו ואת משפחתו והגלו למחנה "עתלית" המחודש... (לא ע"י הבריטים).

כזכור, בשנת תשפ"ב, כשהשלטון החליט לצמצם את הכניסה לציון הרשב"י, הגנה המשטרה בכל כוחותיה שאיש מעבר למה שהם מרשים, לא יכנס פנימה. הציבור נאבק קשות, והם השיבו מלחמה, אך כאשר סוף סוף בשעות אחה"צ עלה בידי הציבור להכנס פנימה במסירות נפש, הסתלקו להם כל כוחות הס"מ, ושוב לא חזרו על עקבותיהם.

מדוע השנה, גם אחרי שעלה בידי הציבור לחזור לציון, וכוחות הרשע נאלצו לסגת, לא חלף זמן רב והם חזרו על עקבותיהם עם כוחות מתגברים, ובהתנפלות חייתית גירשו שוב את הציבור מהמערה, וחזרו חלילה 5-6 פעמים במשך יום ההילולא. מי ייעץ להם לשוב על עקבותיהם ואף המריץ אותם לכך.

כל התמיהות הללו ועוד רבים דוגמתם, מובילים לכיוון אחד, זה לא הראש של הרשעים פורקי עול, ש"אינם מבקשים אלא מה שבגלוי", זה תכנון מרושע ואכזרי, של "מכם ובכם" ה"מחפשים אחר המטמוניות שלכם"...

אך שחקן ערמומי זה אינו מתבלבל מהעובדות. הוא ממשיך ללטף את זקנו הצח והארוך, מעמיד פנים מלאי רצינות ובדמעות תנין מתבכיין בעיתונות: "גם לנו נשרף הלב לראות את ציון רשב"י כמעט ריק מאדם", "כולנו מלאי צער על המצב שנוצר ומביעים את כאבנו על המראות שנראו בל"ג בעומר באתרא קדישא מירון ועל עוגמת הנפש הרבה שהדבר גרם לכלל ישראל" (כלשונם).

אין ענה הגרזן לעצים, שטענו בפניו מדוע הוא כורת אותם: "עץ מכס אל יכנס בי, ואי אתם מרתתין". מי שנתן את קולו לרשע ערום זה, שלא יבוא בטענות על המכות האכזריות שספג בדרכו לציון.

ואולי, אולי עתה כשכל מי שלא עוצם עיניו רואה את התוצאות המרות של ההתחברות לרשעים, יתעשתו עוד יהודים ויפנימו, שהמתחבר לרשע, גם אם בתחילת דרכו היה אדם כשר, סופו שיהיה כמותם, וכדברי המאירי ב'חבור התשובה' (משיב נפש מאמר א, פרק ד) בזה"ל: "וכן ענין המתחבר לרשע לא ימנע מזה ולא ירגיש לסור מחברתם אחר שאין זה גוף עברה, ובהתחברו עמהם מעט מעט יגרשוהו מהסתפח בנחלת השם, מהם יראה וכן יעשה, ועל זה אמרו דרך צחות, המחובר לטמא טמא המחובר לטהור טהור... ואמר שלמה ע"ה הולך את חכמים יחכם ורועה כסילים ירוע".

אותם יחד עם עוד יהודים, לכרמיאל הרחוקה.

כן מספר אורח נוסף, שבחור במראה חרדי, דפק על דלת אכסנייתם וביקש "בתמימות" כוס שתיה, וכאשר בטוב לבו הוציא לו כוס מלאה על גדותיה, עמדה הכן

הכתבים לאחרי

לכבוד מעלת כבוד העסקנים החשובים שליט"א

למען תועלת הציבור, ומתוך רצון שהתעללות כזו לא תחזור על עצמה עוד, ברוני לספר מה עשו הרשעים הארורים הנאצים הציונים לכלתי הצעירה תחי'.

וצריך לשים לב ולהדגיש, כי אפילו לפי חוקי הסדרם שלהם והתקנות שנתקנו לרדיפת ציבור עולי הרשב"י, מקרה זה לא קשור בכלל למירון, אלא התנכלות חיייתית בגלל המראה החרדי שלה ותו לא.

ובכן, המשפחה שלנו שכרו דירות ביישובים סביב מירון, כדי להיות הכי קרובים לרבי שמעון. אם לא במירון, אז לפחות איפה שכן אפשר להיות, גם ע"פ חוקיהם, לאחר שבידרנו שבישובים אלו מותר להיות ואין חשש לפינוי ברוטלי באמצע הלילה כפי שעשו במירון ה"י.

אני ורוב הצאצאים היינו במתחם ביישוב בר יוחאי, ובני, אשתו והתינוק בן החצי שנה והתינוקת בת השנה וחצי היו בדירה במושב ספסופה.

בלי"ג בעומר אהר"צ, בני ומשפחתו היו צריכים לפנות את הדירה בספסופה, הוא בעצמו כבר לא שהה שם, ואשתו יצאה עם עגלת תאומים ובתוכה שני התינוקות, כדי ללכת דרך קלה ונוחה בדרך כ"ב במרחק של עשרים דקות מספסופה לבר יוחאי. כשהתקרבה לשער של מושב ספסופה, הגיעו לעברה שוטרים אכזריים ומנעו ממנה להמשיך בדרכה. היא ניסתה להסביר להם שהיא בכלל בדרך למשפחה שלה בבר יוחאי, ולא קשורה בכלל לאירוע של מירון, וכי אין בכוונתה "לחדור לשטח הצבאי הסגור". אבל הם אטמו אזניהם ברשעות, הם עיכבו אותה וגררו אותה לרכב משטרי, ורקו אותה לרכב עם התינוקות, קיפלו את העגלה, וכך הובילו אותה באטימות מזועזעת עד למחלף אליפלט המרוחק, שם זרקו אותה על אם הדרך במקום שומם, הרחק ממקום ישוב, ללא אוכל לתינוקות, ללא שום כסף ואמצעי לתחבורה, וללא מזון ומים, וללא כלום. כל הצעקות והבכיות שלה ושל התינוקות לא הועילו.

הרשעים העמידו אותה כך בצומת, תחת השמש הקופחת ללא שום טיפת מים. התינוקות שעדיין לא יכולים ללכת, היו בטרומה, הם צרחו שעות ואין מושיע. שוטרים שהיו בסביבה אפילו לא היו מוכנים להעיף מבט ולסייע לה, למרות שצעקה שאין לה מטרנה לתינוק, היא צמאה וחלושה והיא עומדת להתמוטט.

בעלה שלא ידע להיכן היא נעלמה, סוף סוף שמע שהיא פשוט נחטפה עם הילדים ונגררה למחלף אליפלט. הוא ידע כי היא במצוקה נוראה ומחוסר אפשרות אחרת אף ניסה להתקשר למשטרה. במוקדים השונים דחו אותו מאחד לשני ולא היו מוכנים לסייע בכלום. בסוף רק "הציעו" לו להזמין אמבולנס על חשבונם שיקח אותה לבית חולים... הוא ניסה לפנות למפקדים ושוטרים באזור מירון שיסייעו לו להגיע לאשתו ולהציל אותה, או להביא אותה חזרה, אבל אף אחד מהם לא מוכן לקנות אצבע, ורק חייכו ברשעות ואטימות ואכזריות.

רק לאחר שנשתיים הצליח בני, בעלה היקר, לחבור אליה, להושיט לה כוס מים ברגע האחרון לפני התמוטטות, וכעבור זמן רב לסדר איזה הסעה לעבר ירושלים. והשי"ת יעזור שבזכות התנ"א רשב"י יזע"א נזכה לראות במהרה בגאולתן של ישראל בב"א

המצפה לישועה: ש. מ.

בס"ד

לכבוד מערכת "זעקת הרשב"י"

ברצוני לגולל בפני הציבור הק' את אשר עבר עלי, בדרכי לאתר קדישא מירון, שהוא דוגמה אחת מיני אלף, מה שעבר על עולי מירון בהאי שתא, על מנת שידע הציבור, גם אלה שלא הבינו עד היום, עד כמה עמוקה היא השנאה ששונאי ה' שונאים את החרדים לדבר ה', אשר כפי שהתבטא החזו"א, זהו הנכס של היהדות החרדית, השומר עליה מליפול כפרי בשל לאורבים לה ורוצים לבלעה.

ובכן, יצאתי עם אוטובוס של התחבורה הציבורית מירושלים לצפת. הגעתי בליל שישי באישון ליל, שם פגשתי פליטים רבים, חלקם הגיעו כמוני מערים שונות בדרכם להגיע למחוז חפצם ומאוות נפשם לציון המצויינת, חלקם הגיעו לכאן לאחר שנקרעו משנתם והוצאו באכזריות ברברית ממיטתם בעת שהותם במירון, לאחר שצוררי היהודים הציונים ימ"ש פרצו את דלתם באמצע הלילה, משם הובלו באוטובוסים תחת מכות לעיר כרמיאל, ומכרמיאל הם חזרו לכיוון מירון, כאשר צפת היא העיר הקרובה ביותר למירון.

הנמלטים הסתובבו שם בדיוק כמו שנראים פליטים הנמלטים מאימת המלחמה, על מטטליהם הדלים, באין יודעם מה השלב הבא.

ויהי בהיות הבוקר, רוב הציבור נעמדו להתפלל כוותיקין, ולאחר התפילה פשטה הידיעה בין הציבור, שהדרך הנכונה להגיע מירונה היא להתקרב ליישוב אור הגנוז או בר יוחאי - 2 יישובים קטנים הקרובים זה לזה והם הקרובים ביותר למירון, ומשם מרחק הליכה ברגל של כ-50-40 דקות עד לציון, והם נמצאים בתוך קו העירוב של מירון, כך שכל מי שיימצא ביישובים אלו בשב"ק, יוכל להיכנס למירון אפילו בעצם יום השב"ק.

ובהיות שפעלה תחבורה ציבורית מצפת ליישובים אלו, יצאתי יחד עם קבוצה של כ-2 מגינים לכיוון בר יוחאי (קרוב יותר למירון בכמה דקות מאור הגנוז), בהמשך הצטרפו עוד ועוד יהודים לבר יוחאי כאשר הרכיזו הגדול היה בבית כנסת המרכזי של היישוב, שם נהפך ביהכנ"ס המרחיטטי לטיבל, והיה נראה כיזכרון משה' שבירושלים. ציבור הגולים הסתובבו שם ללא אוכל ושתייה, ומשכך יצאתי לעבר המכולת השוכנת מחוץ ליישוב אור הגנוז (מרחק הליכה של כ-10 דקות מבר יוחאי) וקניתי ארוחת בוקר לכל הפליטים. היה זה ממש עונג, לראות את המסורת של הכנסת אורחים לעולים לציון הרשב"י מתקיים ממש כבימים כתיקונם.

הייתי בקשר עם בחור אחד שהיה איתי בצפת והמלצתי לו לעשות כמוני, אך בשונה ממני שיצאתי מהתחנה מרכזית בצפת בשעה 7 בבוקר ללא שום מניעות, הרי שבשעה 9 כבר החלה המשטרה לבדוק אחד אחד את העולים לאוטובוס באמצעות תעודות זהות שלהם, ומנעו את העלייה לאוטובוס לכל מי שלא רשום כתושב אחד היישובים הנ"ל, אותו בחור התחנן בפניהם שההורים שלו נמצאים באור הגנוז, אך לא הועילו לו שום תחנונים.

בהמשך, היה נראה שאור הגנוז הוא מקום יותר נוח לפליטים, שכן אנשי היישוב בר יוחאי באו לסגור את דלתי ביהכנ"ס כי חפצו לנקות את המקום. חלק מהציבור התפזר בתוך היישוב אנה ואנה, בין בתי הכנסת הקטנים יותר שביישוב, ואט אט החלו לעבור ניידות משטרה שעצרו את חלק מהפליטים וחקרו אותם מה הם עושים שם, והיה בהלה בין הציבור.

לאור המתח בבר יוחאי, החלטתי לעבור לאור הגנוז

הסמוך, שם פגשתי בציבור ענק של מאות אנשים שהתרכזו כולם בביהכנ"ס המרכזי והיחיד שביישוב ובאוהל הקבוע שבחצר ביהכנ"ס. מקום זה היה מתאים ביותר לפליטים הרבים, שולחנות ערוכים מלאים כל טוב הוכנו על ידי יהודים טובים ששמחו על מצוות הכנסת אורחים הנדירה שהזדמנה לידם. אווירת השמחה והאחדות שם היתה ממש עד לרום שמים.

יצויין, שרוב הציבור שהיה בבר יוחאי ובאור הגנוז, היו ציבור כלל חסידי, ביניהם אמריקאים, בחורים ואברכי משי, מעט ילדים בוגרים, וכמעט שלא היה שם מאנשי היישוב הישן. בין הציבור עברו שמועות בבחינת קלא דלא פסיק, שבשעה 4 מתעתדים הציונים לסלק את צפורניהם החדות והטמאות מהציון, וכולם המתינו לשעה זו כדי שיתחילו לעבור מירונה.

ביני ביני עברו מידי פעם קלגסים ציונים והטילו בהלה בציבור. בשלב מסוים הגיעו מאיפוא שהוא 2 בחורים והחלו לשאול האם המשטרה לא מפריעה וכי. באמצע השיחה אמר אחד לשני, בוא נלך יש משטרה, הם זוז הצידה ודברו בפלאפון, הבטתי לעבר המקום שהוא מסתכל ואיני רואה כלום, אך לפתע מגיח שוטר יסמניק שחום עור ובאלימות הוא תופס איזה בחור שעמד ליד, וצווח מה אתה מחפש כאן? תביא מהר תעודת זהות. היה זה ממש פתח הפוליש של ביהמ"ד. נמלטתי לעבר הבית הכסא, אך כל החדרים כבר נתפסו, רצתי לעבר המטבחון, אך לא ראיתי קיץ אני מתחבא כאן, ואז צץ במוחי רעיון, הזזתי את המקרר קדימה ופניתי חלל מקום בין המקרר לקיר ושם נחבאתי עד יעבור זעם, וכך ישבתי מצונף ודחוק עד ששמעתי את דיבורי האברכים שנכנסו למטבחון והייתה הרווחה.

בדרך בשעה 3 הגיעו ידיעות ממירון שהבהלה שהיה במירון שהסתגרו בחדרים עם תריסים מוגפים ובעלטה, חלפה, וניתן להסתובב בחופשיות בכל מירון. יחד עם זאת כל המחסומים באוכה מירון עדיין סגורים הרמטית. בשעה 5 וחצי עדיין הגיעו שמועות האומרות שהרשעים עדיין חוסמים את כל המעברים. החלטתי שאני יוצא לדרך ודי' יהיה בעזרי.

עם תפילה קצרה מעומק הלב יצאתי לדרך. ביציאה מהשער עוצר לי תושב המקום עם רכבו ואומר לי שהוא עושה נסיעות בתשלום והוא יכול ליקח אותי רק עד המחסום תמורת 50 ש"ח. אמרתי לו מה יעזור לי עד המחסום, קח אותי עד הכניסה הראשונה של מירון ואני נותן לך 80 ש"ח.

הוא הגיע למחסום הראשון שזה התחלת הכביש שמוציא מהיישובים הנ"ל, ומשם בפנייה ימינה נוסעים לספסופה ונהריה ובפנייה שמאלה נוסעים למירון, המחסום ממוקם מיד בפנייה שמאלה ושם עוצרים כל רכב. הנהג שהוא תושב היישוב ניסה להתווכח עם השוטרים, אך מנעו בעדו לעבור את המחסום. נאלצתי לרדת מרכבו, ופניתי רגלית ימינה לכיוון ספסופה, שם חפשתי איזה שהוא סימן של שביל כדי לעקוף את המחסום, ואכן לאחר כמה דקות מצאתי שיש שביל לכיוון היער, מיד בהתחלת השביל מצאתי שלט שכתוב עליו 52 עם חץ ישר. הבנתי שזה שלט שהעסקנים המסורים שיצאו לחפש את הדרכים הכינו לציבור. המשכתי לפי השילוט שהיה בהמשך הדרך עד שהגעתי לכביש שהיה נראה כביש נידח ולא הכביש הרגיל שמוליך לציון. הרמתי טלפון למוקד "דרכא אחרינא" ולאחר שהסברתי למוקדן היכן אני נמצא, התברר שהגעתי לכביש שנקרא דרך בורמא, הוא הכביש האחורי שמגיע עד ציון הרשב"י ליד בני עקיבא ועובר ממעלה החר שמעל למירון, דהיינו, הכביש הרגיל לכניסה למירון הוא למרגלות היישוב מירון, ודרך בורמא הוא כביש אחורי שסללו בין השדות שמעל

היישוב מירון.

התחלתי לצעוד על הכביש כשאזני כרויות לכל לחש, מחשש שניידת משטרה תגיע מלפניי או מאחוריי. לאחר מהלך ניכר, לפתע אני שומע ממרחקים קולות קריאה, חששתי שהקולות הם מהרשעים ונמלטתי חיש מהר אל בין האילנות שבמעלה החר. עליתי מרחק ניכר מהכביש, ואז אני רואה איך ש-2 אנשים רצים יחד עם כלבים, נבהלתי שמחפשים אותי עם כלבים, ועליתי עוד יותר במעלה החר, וכך המשכתי במקביל לכביש בורמא לעבר כיוון הציון, אך בפחד עצום שהכלבים לא ילכו בעקבותיי. זמן רב ראיתי את האנשים רצים עם הכלבים הלך ושוב, החששות החלו לנקר במוחי ואיבדתי את כוחי לשאת את החבילות, השארתי את כל החבילות שהיו עמדי מתחת לעץ נסתר, והמשכתי כשאני לבוש עם מלבושי שבת, שטריימל קטן ווייסע זאקן, פלאפון וארנק, כל השאר נשאר ביצר.

כך המשכתי לצעוד כשאני לבד ללא המטלטלים, כשאני מתקשר מפעם לפעם למוקד "דרכא אחרינא" לספר להם את הקורה עמדי. וכך אני ממשיך לפלס דרך בינות לעצים, לקוצים ודרדרים, כשהכביש הוא למטה, וכשמפעם לפעם עוברים שוב האנשים עם הכלבים, והנה אני רואה כבר את קצה הישוב והבתים, אך כאן אני מגלה שלאורך כל הכביש משני צידי ישנם גדרות גבוהות מעל קומת אדם, כאשר בכל קטע יושבים 2 ערבים עם אפרים צהובים, וכל הזמן הם צועדים על הכביש הלך ושוב, ומפעם לפעם עובר גיפ. הגעתי עד למקום שבו צמוד לגדר עומד אחד מבתי היישוב, אך ממש בקרבת מקום עומד גיפ משטרי, ואם אני רק יתחיל לטפס על הגדר הראשון הוא בוודאי יבחין בי ולא אספיק לעבור את הגדרות עד שהם ישעטו לעברי וגורלי ייחרץ.

השעה כבר 10 דקות לפני השקיעה, אני מוציא את הארנק והפלאפון, שזה החפצים היחידים שעוד נשארו לי חוץ ממלבושי לגופי, מחביא אותם תחת אחד הסלעים, ומחליט שאני נעמד להתפלל מנחה וממתין לשקיעת החמה וכך בצל החשיכה אדלג על הגדרות. איך שאני רוצה לפסוע לשמונה עשרה והנה נעמד חסידישער איד ששהה באותו בית הצמוד לעבר השני של הגדר, היהודי מסמן לי שאני יכול לשחרר את רגלי הגדרות ממקומם ולעבור, ניסיתי לשחרר ואני רואה שזה מחובר אחד לשני עם חוטי ברזל, אני מבקש מהיהודי בשקט שישתכל לעבר השוטרים ויסמן לי מתי אני יכול לעבור. טיפסתי מעל הגדר הראשון, השתחלתי מעברו השני של הגדר, ורצתי חיש מהר לעברו השני של הכביש, ושוב טיפסתי על הגדר השני, והנה אני מוצא את עצמי בתוך הישוב יחד עם המוני יהודים העולים בסילודין ובשמחה עצומה לקבלת שבת בצילא דמהמונותא.

מותש ועם רגשות מעורבים אני נכנס לחצר הרשב"י ופוגש שם מאות ואלפים יהודים משני סוגים, כאשר בחלקם הגדול ניתן להבחין מבין ריסי עיניהם לאיזה קטגוריה הם שייכים.

קטגוריה אחת, יהודים שאתה רואה אותם תושיש, ועיפיים, שהגיעו בדרך לא דרך מהיערות והברחות במחסומים, כל אחד וסיפורו האישי, וכשלא ציגים יהודים השהים כבר כמה ימים בפחד ואימה בבתים סגורים.

וקטגוריה שנייה, יהודים מדוושנים ומחוייכים, הקרובים לצלחת הנמצאים כאן עם אישוריהם.

שמחתי שגם אני משתייך לקטגוריה הראשונה ולא ח"ו לשנייה. לא קנאתי במ שהם מדוושנים עונג היושבים על סיר הבשר, צהלתי שאני מהנרדפים, ולא מהרודפים...

דאס איז "מיין וועג צו ר' שמעון"

מ.פ.

אנחנו ריכזנו מדפלים על ההורים!

בש"ת 'כתב סופר' (סי' יח) מבאר את התחינה שאנו אומרים לאחר הלימוד: "אנו עמלים והם עמלים, אנו עמלים ומקבלים שכר, והם עמלים ואינם מקבלים שכר". שהדבר צריך ביאור, הרי אם לדוגמה, אדם הזמין בעל מלאכה לעשות לו שולחן והוא לא הצליח לעשות זאת, הוא לא יקבל שכר על כך, על אף שהוא השקיע המון עמל. אם אין לעמל שלו תוצאות, הוא לא יקבל שכר. אך כל זה נכון, כשעמלים על דבר גשמי, אך כאשר אדם עמל על דבר רוחני, הוא יושב ומתעמק על שטיקל גמרא במשך שעות ארוכות, מנסה להבין תוס', ובסופו של דבר לא מצליח להבין, הוא יקבל שכר, כי בעניינים רוחניים, במצוות, השכר הוא על העמלות ולא על התוצאה!

זה ההבדל התהומי בין היהודי לגוי!

הגוי כשהוא מנסה להגיע למשהו מסוים ולא מצליח, הוא מתעצב אל לבו, מרגיש 'דפוק', 'לא יוצלח', חושב לעצמו חבל שהשקעתי אם בין כה וכה לא יצא מזה מאומה.

אך היהודי, גם אם הוא לא הצליח להוציא לפועל את מחשבתו הטובה, הוא לא נעצב אל לבו, הוא לא מדוכך ומיואש, ובודאי שלא מרגיש את עצמו 'דפוק' או 'לא יוצלח', הוא יודע שהוא עשה את שלו, וכל השאר זה בידים של הבורא ית', ואם הוא מנע ממני להגיע ליעד, סימן שזה הוא רצונו, ואני מצידי שמח ומאושר, שמיציתי את יכולתי, שאפתי לטוב וקיוויתי להגיע עדיו, וזה עבורי די והותר.

יהודים יקרים, מכל רחבי הארץ, מכל העדות והחוגים, ידעו מראש שמצפה להם קשיים להגיע למירון, הם ידעו שהם מסתכנים בקנסות, אולי אף בהכאות, ובכל זאת הם נכנסו לסיפור. הם שילמו ממייטב כספם להסעה, מי פחות ומי יותר, הכינו מה שהכינו, ומי מדבר על משפחות והורים לילדי החאלאקע, שציפו ליום המיוחל 3 שנים! וקיוו כי סוף סוף יוכלו לגנוז את שערות ראשו של הצדיק! אצל רבי שמעון, השמחה גואה, הלבבות מתרגשים, ויוצאים לדרך. והנה, מתחילים להגיע שמועות, שכוחות הס"א מערימים קשיים הן בדרכים והן בהר הקודש. צביטה בלב, מה יהיה...? אך לא, לא מתייאשים. מתחזקים בביטחון בבורא עולם. פותחים את ספר התהלים ומבקשים "טאטע אין הימל, העלף אונז, מיר זאלן קענען קומען צו רבי שמעון!", הנסיעה מתמשכת ומתארכת, כי אחד הנוסעים נמצא כל הזמן בקשר עם עסקני "אש דת" המעדכנים אותו באיזה דרך אפשר לעקוף את החסימות.

4-5 שעות, שמסתובבים אנה ואנה, מקיפים מפה ומקיפים משם, וב"ה שהולכים ומתקדמים. הלבבות כבר מתחילים להתרונן, והציפיה עם התקווה הולכים וגדלים. לפתע מגיעה ידיעה, שהמשטרה הציבה מחסום בדרך שנוסעים, וחייבים לפנות שמאלה בפניה הראשונה, ושם אחרי 250 מטר לעלות על שביל עפר...

הנהג די לא מרוצה מ"החדשות", אך הרבה ברירה לא נותרה לו, ובפרט שהוא כמוהו מקבל תוספת על כל עיכוב ושעה שחולפת. מתקדמים, עוד ק"מ ועוד ק"מ, ואז... חושך בעיניים, אין לאן לפנות, מחסום משטרתי ברקע עם כעשר קלגסים מסביב, ולקומפוט גם פרש.

מה עושים?! הרבה זמן אין לחשוב, מבקשים מהנהג לפתוח את הדלת, ובזריזות מזנקים החוצה, מוציאים את עגלת הילדים ומושיבים בה את הצדיק'ל עם החאלאט'ל, וממהרים לשדה הסמוך, לפני שהשוטרים מזהים אותנו...

הנהג עושה פרסה, ובורח לנפשו. ואנחנו מכתתים רגלינו בשדה, תוך כדי בקשת הוראות, איזה היא הדרך נלך בה... ההוראות מגיעות, תמשיכו ישר עד סוף השדה, ואז תעלו בגבעה, קצת קשה, אין שם אפילו שביל, אבל זה לא דרך מידי ארוכה, וכשתגיעו לפסגה, תרדו שמאלה בעיקום של 45 מעלות, ומשם תוכלו לראות מרחוק את הר מירון.

יופי, זאת אומרת שאנחנו לא מאד רחוקים, הליכה של כשעה ומחצה, ובעז"ה נהיה 'שם'. את העגלה דוחפים בתורנות, לפעמים נאלצים לשאת אותה על גפי מרומים, כי האבנים הקוצים והדרדרים לא מאפשרים לגלגלים לנוע. לא נורא, העיקר שבעז"ה

אנחנו מתקדמים.

בינתיים השמש יוקדת מעל ראשינו, מתחלקים במים ומצמצמים כמה שאפשר, כי המלאי הולך ומתדלדל. הילדים והאמהות כבר בקושי הולכים. מעודדים אותם, שהנה עוד מעט קט ונרקוד לכבוד רבי שמעון, נתפלל ונבקש שתהיו צדיקים גדולים, שנרווה ממכם הרבה נחת, ושלרשעים לא יהי' שליטה על הר הקודש.

צועדים פסיעה ועוד פסיעה, מטר ועוד מטר, הרגליים עייפות וכואבות, מחליטים לעשות הפסקה ל-10 דקות מתחת לאחד העצים, על מנת לאגור כח להמשך הדרך. מותחים את הידים והרגליים, נושמים עמוק ומנסים להירגע מעט מטורח הדרך. הנה כבר רואים את קצה ההר, מוכר לנו, זה ממש מעודד, מפיח כוחות מחודשים. ואז זה קורה...

לפתע מגיחים 3 ערבים למולנו, מזעיקים את המשטרה, ושומרים עלינו שלא נכרה, חלק מאתנו שהגיעו לבדם, ללא אשה וילדים, לא שואלים הרבה שאלות, תופסים את הרגלים ונמלטים, אך אלו שהגיעו עם ילדי חאלאקע ואמותיהם, לא יכולים להפקיר אותם לבדם, והם נשארים במקום, לא חולפים דקות ספורות, ו-3 ג'פים משטרתיים מגיעים ומתוכם מזנקים כ-15 קלגסים שמקיפים

אותנו מכל צד, ופוקדים עלינו לקום וללכת עמם. אנחנו מובלים בשירה כאחרוני הפושעים, שוטרים מקדימה ומאחור, שלופי רובים, לשמור שחלילה איש לא יעזי לברוח, כל התמהמהות זכתה לבעיטה או דחיפה מאד לא נעימה... הם מחזירים אותו לכביש ראשי, שם כבר ממתינ לנו אוטובוס עליו אנחנו מועלים, וקדימה אל עבר כרמיאל. באוטובוס אנחנו פוגשים בעוד יהודים, כל אחד והסיפור האישי שלו, הצד השווה של כולנו, שאנחנו מגורשים מלהסתפח בנחלת ה'.

קשה, קשה בלב. אחרי כל כך הרבה מאמץ, אחרי כל כך הרבה שעות של נסיעה והליכה מייגעת בדרך לא דרך, ועכשיו זרוקים פה!

אבל אז מזדקר לנגד עינינו הפשט של "אנו עמלים ומקבלים שכר", ומבינים שלא תם כוחנו לריק, גם אם לא הגענו לרבי שמעון, העמל שלנו בשום אופן לא הולך לאיבוד! אנחנו נפעל ישועות לא פחות, ואולי אף יותר, דייקא בגלל שלא זכינו להגיע פיזית. לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה, כי כאשר מגיעים למירון, ובודאי שעז רצונו היה להגיע, אזי מתגנב ללב ההרגשה, הנה הצלחנו! הצלחנו למרות המחסומים והמהמורות שהרשעים הציבו בכל הדרכים, אבל כעת שלא הצלחנו, אין ספק ש"אלקים לא תבזה", וכאן ביכולתנו להעתיך בתפילה לכל מה שרצינו, ממש כמו שאנו עומדים עתה צמוד לציון הקדוש.

היו מהקבוצה שלנו שלא הרימו ידים והמשיכו לנסות להגיע מירונה, כנראה שחלקם גם הצליחו, אך המצב שלנו לא איפשר לתמוך יותר מידי, והחלטנו לערוך את החאלאקע, כאן ברחובות של עיירה, לרקוד ולשמוח, לשנות לחיים, ולאחר מכן לחפש דרך איך לחזור הביתה.

לקח לנו זמן, להפנים שאין לנו על מה להצטער, זו היתה מעין עבודת הקודש שבמקדש, אך כשדבר זה עלה בדינו, או ליתר דיוק במוחנו, הבנו שזכינו מה שרבים מאלה שהגיעו ההרה לא זכו, כי ה' יראה ללבב.

זכינו להבין מה שאומרים בשם כמה וכמה צדיקים, שכל פסיעה, וכבר מהראשונה שבהם, באם היה פנינו להגיע לציון הק', ונמנע הדבר מאתנו, ובודאי כאשר מנעו זאת בכח מאתנו, נחשב כמי שהיינו שם, כמי שעמדנו ממש ע"י הציון.

"אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וגו', מאי ולחושבי שמו? אמר רב אשי, חשב אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשה" (ברכות ו).

אשריכם, מאות ואלפי ישראל, שדלגתם על ההרים וקפצתם על הגבעות, אשר בכך הוכחתם את תשוקתכם להשתתף בהלולא דבר יוחאי, שבודאי תחשב לכם כאילו השתתפתם, ואדרבא, לפום צערא, אגרא!

כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ

"תניא רבי שמעון בן יוחי אומר חס ושלום שתשתכח תורה מישראל שנאמר כי לא תשכח מפי זרעו".

(שבת קל"ח:)

זכורני, לפני עשרות שנים, בעת המערכה הכבידה להצלת בית החיים העתיק במורד הר הבית, התקיימה עצרת גדולה ברחבת בתי אונגריה, ואחד מצדיקי ירושלים זצ"ל נשא שם דברו, ואמר בין היתר (בערך) בזה"ל: "הדבר תמוה, איך יתכן שרשעי עולם יכולים לפגוע בשיני עפר קדושי עליון, מדוע לא עומדת להם צדקותם ומעשיהם לבל יחוללו עצמותיהם הקי?" וענה את הדברים המבהילים דלהלן:

"יתכן שהצדיקים הטמונים בארץ, בראותם כיצד באורך הגלות כאשר דרך רשעים צלחה ונבנו עושי רשעה בחנו אלקים וימלטו, וקמה מדינה המורדת בה ובתורתו המצליחה בדרכה הרעה, ושארית ישראל האומרים שמע ישראל, אף הם מתבלבלים טועים ונוהים אחריהם ומתחברים אליהם, וחס ושלום שלא יישאר שריד ופליט נאמן לבית ישראל, משכך, בקשו את פני היושב במרומים, שמוכנים הם שיפגעו בהם (עכ"פ למראית עין), וכך יתעוררו יהודים משנתם, ויראו נכוחה שאותה מלכות, היא מלכות של זדון, מלכות של רשע, וידעו להתרחק מהם ומהמונם, וכך תנצל שארית הפליטה, שלא להיגרר אחר הרשעים ומעשיהם".

|||

רבים מאתנו עומדים ותמהים, מה עשה ה' לנו בשנים האחרונות, שנוצרים קשיים כה גדולים להגיע לציון התנ"א רשב"י זיע"א, ורק אחרי מסירות נפש עצומה ותלאות עד בלי די, כולי האי ואולי מצליחים לפקוד את הציון הק'.

חושבני, מעין מה שהבאתי משמו של הדרשן הנ"ל,

שגם בענין המניעות הגדולות שהיו בעליה למירון ביומא דהילולא, יתכן מאד שיש כאן יד מכוונת מהתנא האלקי, ברצונו ללמד קשת את בני ישראל, הדרך ילכו בה והמעשה אשר יעשון.

בעוה"ר, מצויים אנו זה 76 שנים, תחת גלות הערב רב המעיקים לשכינה הק' ולנאמניה. מיום היווסדם, עוד בטרם פרצה המדינה, עקרו תורה מישראל באופן מבהיל ונורא, החריבו והרסו ערים ועיירות בכל רחבי העולם היהודי, עד שהיו מקומות שבעבר היו מקומות תורה שבראשם עמדו ענקי עולם, שלא נותר מהם כי אם אחד מעיר, שנים ממשפחה, ומשקמה המדינה העלו אליה רבבות יהודים, ובפרט מארצות המזרח, ועקרו מהם את היהדות בכח ובפיתויים, כידוע לכל.

בעשרות השנים הראשונות של המדינה, כל הציבור החרדי - גם אלה שסברו שצריך "להלחם מבפנים" ולמטרה זו לשלוח נציגים בכנסת המינים, היו בהשקפה שהמדינה היא דבר פסול מעיקרו, וכי כולנו אנטי ציונים, אלא שיש גישות שונות בדרכי המלחמה.

לעומתם, אלו שהתנגדו לדרך של "מלחמה מבפנים" סברו שגם אם באמצעות הישיבה בכנסת המינים, אכן ישיגו דברים בענייני היהדות, אין לכך שום היתר. אלו שדגלו בדרך זו, היו בעיקר בני הישוב הישן, שבשופו"א לא הסכימו לדרך הפשרות שללא ספק תוביל בסופו של דבר, גם לשינוי השקפתי של המתחברים.

השנים חלפו, ואט אט התברר שדרך ההתחברות לרשעים והפשרות, יש להם התחלה אך אין להם סוף.

הנציגים החרדים והציבור שנהה אחריהם, התרחקו יותר ויותר מההשקפה החרדית שהיתה מקובלת כל השנים, המדינה כבר לא היתה עבורם משהו זר, ואם בשנים הראשונות בשופו"א לא הסכימו להכנס לקואליציה כדי שלא לקחת אחריות לכל האיסורים והתועבות שעושה המדינה, אך במשך הזמן גם עיקרון זה, כפי שהורו כל גדולי האגודה, נשבר, והם היו לחלק מהקואליציה, אך לא שרים. חלפה עוד תקופה, וגם עיקרון זה נשבר, עד שכיום הם נאבקים לקבל תפקידי שרים בממשלת השמד, והם הפכו לעצם מעצמה של המדינה ובשר משרה. זה כבר לא שהם משתפים פעולה, כי אם הם המה המדינה והממשלה, והם הם גוזרי הגזירות.

לעומת זאת היהדות המתבדלת, נשארו על עמדם, ועבורם המדינה נותרה 'טרייף', והמשיכו באותה השקפה, כפי שהיה בשנים עברו. אם כל זאת, הזמן עושה את שלו, והסביבה מאד משפיעה (כמבואר ברמב"ם "דרך ברייתו של אדם להיות נמשך" וכו'), וגם בציבור זה, נחלש והולך ההתנגדות העזה והבלתי מתפשרת, בכל מה שנוגע להשקפה על המדינה ומוסדותיה.

מה עשה הקב"ה, החס ומרחם על שארית עמו המאמינים, שולח מפעם לפעם "תזכורות", בני חביבי, אל נא תשכחו שאתם בגלות הערב רב! אל תתחברו אליהם ואל תקרבו אל כל אשר להם! וה"תזכורות" הללו, הוא שולח לנו באמצעות גילויי השנאה העזים של המדינה ושלוחיה, מה שלא נותן לנו לשכוח שנמצאים אנו בגלות יותר קשה, מגלות בין האומות, ושהסכנה ללמוד ממעשיהם היא הרבה

יותר גדולה, שהרי "גם הם יהודים"...

כל מכת אלה של שוטר סדיסט, כל התזת גז על נשים וילדים, כל בעיטה שנשים מבוגרות סופגות, הם "תזכורות" שלא נשכח עם מי יש לנו עסק, האם מדובר במדינה ושלטון הדואג לשלומינו, או שונא הרוצה את נפשינו ונשמתנו היל"ת.

ואכן צאו וראו, המשטרה האכזרית הזו, דואגת להגיע בכל ערבי חגים לרבנים (כמובן מפלגתיים כאלו שפותחים להם את הדלת) להראות שהם אנשים טובים הרוצים את טובת הציבור, וכאילו הם חברים טובים שכל מעיינם היא להטיב לנו, והסכנה להתחבר אליהם, ובפרט בציבור המפלגתי, גדול מאד, כי זה פותח בפניהם את הדלת לפרסם בחימונים שבצירים החרדיים, ובעיתונות החרדק"ית, מודעות הקוראות לציבור החרדי להצטרף לשורות המשטרה, הצבא והמדינה, ולדאבון לב הם מצליחים, אמנם כעת מדובר רק בשוליים שבשוליים, אך באם זה יעבור בשתיקה, המצב ילך ויתדרדר ח"ו, וכפי שעדים אנו בימים אלו איך שהם משחיתים חרבות, לגייס ח"ו את הצעירים החרדים היל"ת, אשר כל זה היא תוצאה של ההתקרבות וההתחברות למדינה בכל תחומי החיים.

מה עשה הקב"ה, ומה פעל עבורינו רבי שמעון! שהרשעים הללו יגלו את פרצופם האמיתי, שהמסווה יוסר מעל פניהם הצבועים, לא רק של הקלגסים הארורים, שהשתוללו בכזאת חיתיות, כי אם שיתגלה גם פרצופם האמיתי, של המתחברים אליהם, לשלוח אלינו "תזכורת" - רבותי אתם בגלות אצל הערב רב, והם גרועים מאומות העולם, אל תשכחו! ראו מה יצא מזה שהתחבר אליהם. ראו לאיזה דיוטה תחתונה הגיע "שר ירושלים ומסורת ישראל" ואנשיו, לרדוף את אחיהם, באופן שלא נראה ולא נשמע כמותו עד הנה.

פקחו עיניים - זועק לעברינו רבי שמעון! נחבאתי במערה 12 שנה, רק מפני שלא החנפתי למלכות הרשעה ואמרתי את האמת ללא כחל ושרק, שכל מה שעשו לא עשו אלא לצרכם. גם אתם בני אהובי, אדאג שכאשר תרצו להגיע אלי ביום הנכסף, תווכחו כמו עיניכם עם מי יש לכם עסק, וזה יאיר עיניכם שלא להיגרר אבתריהו, ולהבין היטב כי עליכם להתבדל מהם ומהמונם ולהמשיך בדרך המסורה לנו מדור דור, כי רק בדרך שמורה זו, תוכלו להשאר נאמנים לה' ולתורתו, ולא תשתכח ח"ו תורה מישראל.

מח"י נתן

עולי מירון לחשיסה!?

התקשורת וצמרת השלטון רועשים על ההתנהלות האלימה והברוטאלית של המשטרה שהופעלה לפני ובל"ג בעומר במירון, בעקבות התייעודים הקשים שהגיעו מהשטח, הכוללים הכאת ילדים ונשים; הוצאת משפחות שכבר נמו שנתם - כולל נשים וטף - מהאכסניות שלהם והעלתם בכח לאוטובוסים שהורידום באישון ליל באמצע רחוב בעיר זרה להם כשאין להם לאן לפנות; הפרדת ילדי חאלאקע מהוריהם; התזת גז מדמיע ללא הבחנה, שפגעו גם בתינוקות; הפלת זקן ונשוא פנים לארץ וחבלתו; חטיפת בחור מההר והורדתו זמן קצר לפני כניסת השבת בצומת חנניה ללא אפשרות להגיע למקום יישוב; שימוש בנשק חם ויריות באוויר; הנחת אזיקים על ידיו של אדמו"ר; פציעות בדרגות שונות לעשרות יהודים שחלקם טופלו בביה"ח 'זיו' בצפת עם שברים בידיהם / ברגליהם.

מיהר אף הוא להעמיד פני מזועזע מ"המראה המזועזע של שוטר מג"ב מפיל ארצה באלמוות בוטה יהודי מבוגר או שוטר נוסף שיורה באוויר באירוע אזרחי צובטת לב כל אחד ולא מתקבלת על הדעת. אני דורש להדיח באופן מיידי את השוטרים האלימים", ואף דאג לכתוב אודות האלימות המשטרתית בעיתון היומי שלו?

ומה הפשט שה"שר" האחראי על ההילולה, שקיבל תקציב של מיליונים מהמדינה במטרה למנוע מאורחים לעלות להר במהלך ההילולה, אירגן אישורים למי שהוא חפץ ביקרו, לעלות ההרה?

בלבוש חרדי, שעדכנו את קלגסי המשטרה, היכן להגיע?

בעקבות מה זעם הציבור וסילק את איש "שלומי אמוני ישראל" בעת שהיה בחצר המערה?

בשליחות מי נתנו מקורבי השר הממונה את ההנחיות האכזריות למשטרה?

איזה סודות גילה המפיק מטעם ה"שר" בעת שהיה שתוי יין בליל שב"ק במירון?

מדוע לא נשמעה מילה מ"השר הממונה", נוכח האלימות המזועזעת עד פנות יום ל"ג בעומר, ורק לאחר שהשר הממונה על המשטרה גינה את מעלליהם,

מי אחראי לברבריות המבחילה הזאת, שכמובן נעשתה אך ורק "למען בטחונם של החרדים"?

מי נושא באחריות מיניסטריאלית ישירה ועקיפה לכל מה שקרה?

מי הביא את "חוק מירון" להסדרת אירוע הילולת רבי שמעון בר יוחאי בהר מירון (הוראת שעה), התשפ"ד-2024 "לאישור כנסת המינים"?

מי שילם את האוטובוסים ליידון ריין' שהתחולל במירון החל מיום חמישי בבוקר ועד כניסת השבת, ומכניסת ל"ג בעומר ועד צאתו?

בשירות מי עבדו מוסרים שפלים

שחיתות והתאכזרות שכזו כלפי אלפי יהודים יקרים מכל העדות והחוגים לא יעבור בעתיקה!

אגודת מלחמת אש דת